

HÉGEDŰS GÁBOR

SZIKLÁKON EGY FA

Hegedűs Gábor

Sziklákon egy fa

Versre írt versek,
evokációk és parafrázisok

Ajánlás

Kedves Olvasó!

Gábort személyesen nem ismerem, ezért is ért meglepetésként, de ugyanakkor még nagyobb megtiszteltetésként, amikor megkért arra, hogy írjak előszót készülő újabb kötetéhez. Nem túl régi „poéta barátság” a miénk – hiszen Gábor saját bevallása szerint alig több, mint öt éve ír verseket, prózai műveket –, különösebben nem is tartjuk a kapcsolatot, de olvassuk egymás írásait, már amikor időnkéből futja.

Egy ilyen felkérés a megtiszteltetésen túl felelősséggel is jár, bár tudom, hogy nem az ajánlás minősége motiválja az embereket egy-egy verseskötet megvásárlására, főleg, ha ezt egy olyan amatőr író teszi, mint én. De holmi félelemből, udvariatlanság lett volna elhárítani Gábor kedves invitálását, főleg, hogy ezt egyszer már, úgy öt hónappal ezelőtt, elfoglaltságaimra hivatkozással megtettem.

Hiszem azt, hogy ha van bennünk valamiféle tehetség arra, hogy egy-egy területen kiemelkedjünk az átlagból, akkor az előbb vagy utóbb felszínre tör. Erre Gábor személye az egyik legjobb példa, hiszen jóval túl élete delén vált a vers,- és prózaírás mesterévé. Nem túlzás ez, hiszen, aki öt év alatt ennyi kötetet, publikációt és elismerést tud felmutatni, mint ő, azt nyugodtan hívhatjuk mesternek, főleg, hogy a mennyiség minőséggel is párosul.

Úgy gondolom, sok hasonlóság van köztünk: örök kísérletező kedv, elhivatottság és alázat arra, hogy érzéseinket, gondolatainkat folyamatosan megosszuk másokkal egy olyan nyelven – a költészet nyelven –, amit remélhetőleg még sokan

ismernek és értékelnek. Ugyanakkor nem kevés bátorság is kell ahhoz, hogy gondolatainkat az olvasó elé tárjuk, hiszen sokszor „pőrére vetkőzve” mutatjuk meg lelkünk titkait, félelmeit, olykor sötétségét és megannyi szépségét.

Gábor újabb kötete egy merész irodalomtörténeti kalandozás, hiszen nem kisebb feladatra vállalkozik, mint hogy klasszikus és kortárs költők verseinek egy-egy részletét felhasználva mutassa be saját gondolatvilágát. Nagy kihívás, hiszen fel kell nőni a nagyhírű elődök színvonalához és a kortárs költők „elvárásaihoz”. Úgy gondolom, Gábor ezt a feladatot teljes mértékben teljesítette, újragondolásai nem csak önmagukban értékesek, de új szint hoztak az ismert vagy kevésbé ismert művekbe is, kedvet adva ahhoz, hogy megkeressük a Gábor által idézett verseket. De természetesen a kötet sokszínűségével megmutatja saját stílusában Gábor érzékeny lelkét és gondolatvilágát is.

Gábor kötetét olvasva mi, olvasók is „továbbérvő” és „továbbgondolkodó” egyénné válunk, így válik a költő és az olvasó eggyé, így lesz az alkotás teljes, így nyeri el a mű végső értelmét. Gábor művei megérdemlik az olvasást, az elmélkedést. Versei segítségével egy eddig még ismeretlen helyre juthatunk, egy tiszta és érző lélek belső világába, amitől mi is gazdagabbak leszünk.

Köszönet Gábor az újabb 126 versedért, és személy szerint is köszönöm, hogy az utolsó vers az én gondolataimmal indul! Kívánok Neked jó egészséget és alkotókedvet mindannyiunk örömére!

Gyöngyös, 2020. január 11.

dr. Végh Attila

In memoriam Tiszai P. Imre

*„Istenek kegyéből
holnapot teremt nekem
a hasadó hajnal”
Tiszai P. Imre: Engedjetek*

tényleg nem vagy ez nem csak lázálom
a lét itt nem állt meg egy percre sem
szavakat keresek de nem találok
hogyan idézzelek emlékeimben

hisz szertelen voltál talán barát
s költő ahogy a nagykönyv megírja
egykedvűn tapostad az élet sarát
nem volt több kinek volt róla papírja

egyenes gerinc de az én lázadó
hiába tapostak néha a földbe
felálltál újra indultál előre

most lassan belepi nyomodat a hó
de vágyad álmod verssé applikálva
jelet karcolt a sors homlokára

ajánlás

kerékbe tört a költői álmod
mert idő előtt ért véget az út
túloldalon talán megtalálsz
a kiérdemelt babérkoszorút

herceg ha lehet vedd őt pártfogásba
hisz mestere volt igaz szavaknak
ne nézd hogy lázadt újra és újra
szemébe nevetve mindig a sorsnak

Talán a józan ész...

*„Irgalom hegyéről csorog a bántalom,
Kevés a szó, hol van az értelem?
Senkiben nincs se bű, se szájalom.
Nyüszít szívemben a valódi képzelet.”
Hajdrik József: A gondolatok szabadsága*

mióta élünk dúl a háború
az ember nem tanult semmit a múltból
az ok oly sokszor csupán a bosszú
a józan ész már kidőlt a sorból

a hatalom játszik okot keresve
vallások feszülnek egymásnak sorba
ártatlan gyermek és nő leterítve
béke angyala ítélve halálra

hatalmi érdek a nép a vesztes
értük történik vélik agy-mosottak
nem látják ki az igazi nyertes
mindent elhisznek hazug szavaknak

talán a józan ész majd újra éled
a sötétséget felváltja a fény
nézz körül mondd el miből reméled
hogy az igazság lesz újra az erény

Szárnysegetten

*„A kéklő lég ura esetlen, bús, beteg,
Charles Baudelaire: Az albatrosz
Fordította: Tóth Árpád*

mért van, hogy gondolatom déjà vu érzés:
Baudelaire albatrosza mintha rólam szólna
szárny segetten vonszolni lelkünk a porba*
nincs az emberekben szemernyi megértés

ha elmegyek egyszer szórjátok hamvaim
repüljön a légben a vad szelek szárnyán
madárként csapongva az ég kék bársonyán
magukhoz ölelnek talán csillagaim

de addig törött szárnyam féltve óvom még
repülni nem tudok de hazám a kék ég
hol a cikázó gondolat repít tova

vár tudom hogy vár a csillagok hona
várjon csak hisz oly sok még a feladat
albatrosz lelkem szárny nélkül is szabad

sorsom könyve...

*„Könyv hull az asztalomra a levegőből”
Kálnoky László: titkok könyve*

Igen. Itt van. Már kezem szorítja,
sorsom könyve sárguló lapjait.
Ábrák és betűk kusza hosszú sora,
vajon felfedi előttem titkait?
Dőlt betűk a pergament papíron,
némelyik mondatot nem értem én.
Emberi ész és csodás vágyálom
lehet, hogy a könyv nem is enyém?
Megdőlni látszik itt minden tézis.
Nem adom fel: megfejttem csak azért is.

kérdezni jöttem uram...

*„Buddhából zsírkőszobrocskát faragnak
Jézust szupersztárrá alacsonyítják”
Kálnoky László: Lefokozás*

kérdezni jöttem uram nem tagadni
ha embert teremtettél mért lett ilyen
szobrokat festett képeket imádni
pénz istenének hódolni szüntelen

kérdezem uram minek az élet
ha teremtményeid egymást ölik
vagy áldozati bárány lett a néped
Káin testéből is az élet szökik

rémisztő véget jósol a vallás
de mennyország és pokol bennünk lakik
segíts hogy legyen végre összetartás
bár mindig voltak és lesznek akik

egy tál ételért és apró pénzért
becsületet áldoznak „jó életért”

méltó leszek-e...

*„Aki méltó - magában hordja
a szépet s az álmélkodást;”
Garai Gábor: Visszfény*

méltó leszek-e egykor arra,
hogy hordozzam magamban a szépet
ragyogó fénnel az estéket
megtölteni, úzni a sötétet
s nem leszek többé rabja
sorsomnak és a földi létnek
mert visszarángat gravitációja
és sárba döngöl a kósza végzet

méltó leszek-e egykor arra
hogy segítsek néha mások terhein
az édes álom nem csak egy pelerin
mi eltakarja a szomorú valót
ha vágyam akkor fáklyaként lobog
az akarat is végre kézzel fogható
nem pusztába kiáltott gyenge szó
a lét főnixként újra éled

ajánlás

herceg az idő oly kegyetlen
száguld, tarol és nem kímél
lehetek-e én az egyetlen
ki méltóként a jövőnek él

Igazságot adj...

*"Én népemért már nem imádkozom;
Sebem halálos - némán hordozom;"
Sajó Sándor: Nem imádkozom...*

sokszor kulcsolod imára a kezed
mormolt szavak szállnak az ég felé
ott belül csupa könny most a lelked
remény nincs már minden az ördögé

hitted a bűnös nem lesz „égi pályán”
mindenkinek jut majd munka és kenyér
de csalódva érzed, úr lett a sátán
s nem óv meg már az isteni tenyér

igazságot adj e maroknyi népnek
istenem mert bűnhődött eleget
hisz tört gerinccel haldoklik a lélek

hit nélkül élni pedig nem lehet
de nem a dogmák hittétele kell
az igazság mit most nem érhet el

...talán a sarkon...

*„Mint páros gót oszlopok összeforrtan
Tartjuk a reménység boltíveit”
Garai Gábor: Elátkozottan*

„Mint páros gót oszlopok összeforrtan”
málló alappal de sziklaszilárdan
elrejtve agyunk mosott tekercseit
állunk hozsannázva a frusztrált magányban

harcolni ha kell a világ ellen itt
s vádak halmazát hurcolja a szél
ajkunk már csak „kétes” szóra nyílik
tudjuk a végén nem terem babér

csökkent vágyak fodrai közt élünk
retardált képünk rózsaszínben áll
tudjuk hogy nem de tovább remélünk
talán a sarkon a Kánaán vár

Lepergett sok óra...

*„Magamban bíztam eleitől fogva-
ha semmije sincs, nem is kerül sokba
ez az embernek.”*

József Attila: Kész a leltár

Nem tudom hogy kiben, miben bízhatok,
csalódni tudom nem egyszerű dolog,
ahonnan nem várod, bizony onnan ér
a támadás, mely talán rosszabb mindennél.

Lepergett sok óra ledőlt a sok bálvány,
hit nélküli csendben csak a pokol vár rám.
Lágyabb már a zene, lehangolt gitáron,
Villon kötele lóg, ott a száraz ágon.

Nem féltém, mert tudom, nem volt rá okom
tetteimet ma is mindig vállalom
szolgáltam vendéget, raktam tapétát
sok embert vezetve nyeltem az „út porát”.

Szerettem, szerettek, de bizony nem nagyon.
Az igazat megélni nagyobb „borzalom”,
mint elhinni azt a sok csodát és szépet,
melyről most nem látszik: csupán csak ígéret.

Rájöttem és értem: magamban bízhatok,
izgatottan várom a kétes holnapot,
érezem, hogy a sorsom meglepetése vár.
„Éltem – és ebbe, más is belehalt már.”

Nem termett babér...

*„Maga az élet kész röhej!
Itt nem akad számomra hely,
hát leszámoltam a világgal.”
Kamarás Klára: Leszámolás*

Tényleg! Milyen volt itt az élet?
Pimasz, komor, vagy végítélet,
mosolygós, kedves, fagyos talán,
elmúlt egy „perc” és vége már?

Olyan volt mint a vágató csikó,
elmével, talán, fel sem fogható.
Itt hagyott néhány álomcserepet,
a tér, idő, csupán csak képzelet.

Nem termett babér, egy levél se.
Koszorút sem font a fejemre,
de bosszúságból eleget adott.

Csupán a végtelen képzelet
szárnyán repültem éveket
féltem, szeretve ezt a világot.

Bár ráncokat fest...

*„Úgy szeretnék nagyon sokáig élni,
hogy öregen is megismerjelek,”
Garai Gábor: Sokáig élni*

renyhülő izmok, fájó ízületek
ki tudja, vajon meddig élhetek
tűz mi egykor izzott, most még pislákol
fényében már csak az emléke lángol

mi egykor szép volt mára megszokás
felcsillanó fény is olyan szomorkás
szemedben, hol vidámság csillogott
most rezignáltan várod a holnapot

bár ráncokat fest a nagybetűs élet
arcunkra, s a terhek oly nehezek
a vágyaink sem a régiek ma már

de él bennünk még apró tünde-álom
izzik olykor a lélek-pusztaságon
csókkal köszönöm meg, ha időm lejár

akarunk-e felnőni egyszer...

*„Hogy felnőjjünk ahhoz több kell!
Nem nő az ember egymaga”
Kiss Dénes: Mindért!*

akarunk-e felnőni egyszer
s elűzni a lázas tegnapot
emberi szó nem irtó vegyszer
lesöpörni a kétes látszatot

összefogás e kicsi hazában
nem vádol tapos másokat
párbeszéd és mosoly a mában
letépi a „színes” álarcokat

akarunk-e felnőni egyszer
széppé tenni a kétes holnapot
csodát írni égre ecsettel
büszkének lenni: magyar vagyok

Akkor..

*„A békés halálban nem hiszek.
Ott, ahol izzad a test és riadnak szemek,”
Jagos István Róbert: Akaratod szerint*

Akkor, kopog-e majd az ajtón,
ha megjön egy napon értem,
vagy csak beront, rám néz
és könnyel szemében
mutatja, indulni kell vár a csónak,
nem lesz helye akkor már a szónak.
Béke lesz majd, vagy kínzó szenvedés?

Temetés nem kell! Csak szórjad szét
(hagy repüljön mint a szél, ha tép
fákat, bokrokat, széttört álmokat...)
megmaradt hamvaimat.

Vajon mit vár el...

*„ami megoldhatatlan bízd az istenekre
se baj megoldani egynek sincs kedve ”
Radnai István: Paradoxon reggelire*

Vajon mit vár el tőled az isten,
ki benned él, benned lakik,
fejet hajts és áldozz szüntelen?

A fohász száll ha kell, ha nem,
mindig az ég felé fordul a szem,
miért nem magadban keresed?

Egyszerű a válasz, ha magadba nézel,
poklot, mennyországot látsz ott belül.
Győztes serlege ott van a kezekben
ki lesz az? A végén kiderül.

Vagyunk akik vagyunk. Zsigereinkben él,
hogy nem rajtunk múlik, milyen az élet.
Apró gondokból elefántot gyártunk
és hibáztatjuk érte a mindenséget.

Fohászunk: oldja meg helyettünk,
de az isten nem foglalkozik veled.
Megsegít ha magadon segítesz
de akkor már...mondd... minek?

Dogmák sora állít valótlan,
fenyeget pokollal ha nem teszed,
de élni nem tanít, csak bűnért vezekelni,
a megváltás is tévesztő láttelel.

Vajon mit vár el tőled az isten
ki benned él és benned lakik...

Élet – paradoxon

*„ha távozom fizetés nélkül távozom
hiszen nem ismertem senkit sem
a jelenben rettegetem más lesz”
Radnai István: Para és frázis*

Ha elmegyek, vajon, hogyan megyek?
Számra rendezve, vagy tartozást mutat,
„folyónál” Kharón hallgat. Nincs felelet,
de a csónak orra szeli a habokat.

Mit hagyok itt, mi nekem fáj majd?
Tervek, álmok, szerelmek, vágyak?
Visszaint akkor egy élet paradoxon,
de többé a sorsom már nem cibálhat.

Sine fide in fidem

*„Minden kor szült
ezernyi ember-júdást
hogy megfeszíttesse
az Emberiséget”
Király Lajos: Júdások*

csendet teremtene ma hívó szavad
ha hozzánk szólnál e furcsa zajban
de hallgatsz a lélegzet is elakad
hosszanna sem szól nincs hit a dalban...

háborút viselünk értelmetlenül
hozadéka ránk csak szenvedést hozhat
gyűlölet hulláma gyorsan terül
emelünk magunknak szürkülő falat

dróton mozgatott marionett bábu
ma fillérekért már megvehető
törött gerincű és mosott agyú
hatalom oldalán bevethető

hiszi a hazug szót tagad igazat
retteg hogy nem jut konc az asztalra
nem érték neki a tízparancsolat
mert parancsra azt lábbal tiporja

uram hol marad ma intő szavad
mikor júdás faj lepte el a létet
de hallgatsz a lélegzet is elakad
hit nélkül lézeng e kicsi néped

gyűlölet hulláma borít el mindent
családok szakadnak darabokra
uram teremts végre békét itt lent
hogy újra hittel szóljon az ima

Ha megtaláljuk...

*„előre fel a csillagokba
a jövőbe nem mert nincsen
bele sem kezdesz a holnapokba
tisztára úgy mint isten...”
Skary: tisztára úgy mint isten...*

keressük az istent s a szózatokban
még dogmák szavával rémítgetünk
de emberségünk már csak nyomokban
most mondjátok meg így mi lesz velünk

s ha megtaláljuk mit mondunk neki
vakhittel ma itt lágy-borús az élet
renegátok vagyunk tudja figyelni
vajon értitek hogy miről mesélek

imát mond a pap kulcsolva a kezek
tömjén illata tölti be a házat
fényt törnek közben a színes üvegek
hála érzését vonzza be nálad

s ott abban az apró fénycsíkokban
tudod a békéd valahol ott van

ajánlás

herceg mondd miért nem nézünk magunkba
mért keressük másutt az igazolást
hisz isten és ördög hagy magunkra
engedve hozzá az utad megtaláld

magadba néznél mindkettő benned van
utad járod vakon te boldogtalan

ha inog már...

*...Mert elvész mind, ki tédet
hajlít a zsarnoknak; akit önérdek serkent
de a szegényért szólni gyáva.
Benjámín László: Ne áltasd magad*

átgázolni mindenkin ha fontos
törni zúzni koponyát csontokat
gazda lássa a szolga milyen szorgos
és bókkal fogad dobott konckokat

hazugság sem állhat messze tőle
hossannát zeng az összevert tenyér
szegényt taszít ha kell még mélyebbre
s neki jut így majd a több kenyér

szolgalelke feltétlen kiszolgál
csupán a pénz a dobott konc az úr
térden csúszik egy-egy hangos szónál
nem véd meg mást de gyáván meglapul

ha inog már az imádott szobor
nyüszítve várja a talp mikor omol

vajon elmennél-e...

*„Volt sok nyár, sok bolondos emlék,
átvirrasztott, forró éjszakák,
ha kézen fogsz, most is mehetnénk,
míg csiklandoz, fűt és űz a vágy.”
Kerecsényi Éva: Volt egy nyár*

vajon elmennél-e ha hívnának újra
a vágyak és a vad képzelet
sarut vennél-e a hosszú útra
s csodálnád újra a kék eget
talán álom már a régi emlék
vagy csak nyári bohókás a képzelet
mit álomként oly sokszor megéltél
most végre szabadon megteheted...

most csak magasan repülni volna jó
nem törött szárnyal vergődni a földön
de visszatart egy érzés s a konvenció
satuként szorít, hogy téged legyőzzön
csodás csendet képzelsz a zaj helyett
miközben lelked szabadon lázad
menni vele ki talán még szeret
világ megszűnik vagy legalább várhat

ajánlás

herceg a képzelet csodás találmány
repülni szállni sokszor így lehet
jövőbe vagy vissza az emlékek szárnyán
közben csak bámulom az égszínkéek eget
s gondolatom akkor elrepít oda
hol vár reám egy elmém alkotta csoda

de eljön az óra...

*„Nem kell nekem a ti istenetek!
Okos a világ, gyáva, beteg.”
Szabó Lőrinc: Szédület*

hány istent imádunk itt ezen a bolygón
vagy mind ugyanaz csak más a neve
az isteni intelem már nem szólhat bele
mit teszünk egymással vágyón vagy vádlón

vak hittel ölnek gyűlölnek aláznak
lábbal tiporva már az isteni törvény
leginkább dül az önös érdek önkény
nincs ki véget vessen a harácsolásnak

de eljön az óra mikor tornyok dőlnek
hiábavaló lesz a dogmák jajszava
és lefoszlik a liturgia misztikuma
természet erői a felszínre törnek

az égbe kiáltott kántált imák
a zsoltárok hangja is egyre halkabb
megúszni nem lehet nincsen tovább
a föld az embertől végre megnyugodhat

derekamon öv...

*„Cipőmre nézek: fűző benne!
Nem lehet, hogy ez börtön lenne.”
Petri György: Mondogatnivaló*

derekamon öv cipőmben fűző
kezemen még nincs ott a bilincs
kimennék de zárva az ajtó
zárban nincs kulcs nincsen kilincs

falakon át ajtók nélkül
koszos opálos üvegen át
színes világ csendben beszürkül
tört tükörben nem látok csodát

zajos az élet csendre vágyom
csend van akkor hiányzik a zaj
a lét néha eltorzult álom
de apró csodákat utadba hajt

utak futnak minden irányba
egyet ki kell választanod
jó a döntés vagy rossz irányba
indultál később megtudod

bezárt falak közt nincsen élet
savanyú a lét olyan avítt
de míg élek bontok remélek
ajtót kilincset kulcsot amit

ha jól használok leomlanak
a körbe záródó szürke falak

ajánlás

herceg mért engedted meg
hogy épüljenek szürke falak
az ember egykor a jóra termett
ma Káin fokosa hagy nyomokat
a csend bezár az ordítás elnyom
a rossz eltámassza most is a jót
talán tényleg csak vágyálom
megélni még néhány ezredfordulót

Új ifjúságom...

*„Ifjúságom
széthordta más.
Most: újraépül,
napra nap.”*

Petróczi Éva: Egy Jeszenyin-témára

álomban „ő” halkán így szólt hozzám
fiatal leszel megint ha akarsz
de a tapasztalat hullámhosszán
állítanom kell ezt te is tudod

újra kezdhetsz majd minden előlről
az idő síkot te választod meg
a hosszú és tartalmas szövegből
munka család gyermek mi értelmet nyert

új ifjúságom mit kezdjek most veled
a hibákat újra elkövethetem
nyugodt öregkor mit eddig megéltem

tudom ez nem mond semmit sem neked
értem én már nem tűnődöm tovább
öreg maradok ébresztő „jó-barát”

gondolat mezején...

*„sehová se vezető utakon,
lyukas hálóval kint a tavon,
ostoba hírvivő és ügyetlen halász,
hogy hová igyekszem, már magam sem tudom”
Parancs János: Túl a férfikor delén*

véget ért gondoltam...de talán mégsem
bár szorít és nyomaszt itt legbelül
túl a felezőn alig remélem
hogyan tart még de ki írja itt felül

gondolat mezején rendet vágni
fejekbe önteni tiszta vizet
talán ott fenn a magasban érti
ki hangtalan törli el az életet

lennék én kemény szabdalt parti szikla
vagy fenyvesek zöldje ott fenn a dombon
eső után a felhő árnyéka

nap fénye ahogy átsüt a lombon
de ember vagyok csupán rímfaragó
vágyni és álmodni mondd mire jó

tépett vitorlák...

*„jeladás: a Gyűlölet Csillaga hirtelen
megjelenik a nappali égen”
Petri György: Angyal*

magyar a magyart taszítja nyomorba
mézes madzagot lenget a kósza szél
szomszéd szomszédot kíván pokolra
közben áhítattal az ég felé néz

szószékről áramlik a kampány szaga
üvölt a vágy a hatalom után
befed mindent az ígéret halmaza
itt lesz vagy itt van már a Kánaán

tépett vitorlák és hazug szavak
van kit a tények sem érdekelnek
egy hajóban evezünk mint gályarab
pár nap és máris elfelejtenek

húzd az evezőt és ne gondolkodj
a te életed már soha nem lesz jobb

ajánlás

herceg a kőtábla rég összetört
az írás halványul a pergament foszlik
a hitbe vetett hit is már összedőlt
pénz hatalom a tét amiben játszik
a világ már mást imád neve mammon
érte lelket árul a zsibpiacon

Megtetted-e...

*„S hogy mindazt, amihez közöm van
dédelgessen, védjem, javítsam:
ez már gondom, jogom.”
Benjámín László: Örökké élni*

Megtetted-e mindazt mi kért az élet?
Óvd, védj e hazát és az emberséget
ne feledd, hisz ő is egy magyar,
vagyonja nincs, testet csak rongy takar.

Vagy „nyugger” ő és ledolgozott élet
mögötte. Te tudod miről beszélek?
Hisz dönteni felette oly egyszerű
nem elég, hogy fáj már az élet, legyen keserű.

Dolgozna itthon, de apró a pénz.
Te mondod: negyvenhétezerből is megélsz,
holott zsebedben milliókat forgatsz,
de teret engedsz a megtévesztő szónak.

Stadion épül itt már stadion hátán,
de a kórházakba, hosszú várólistán
át vezet az út, s ha pénzed nincsen,
mire odajutsz már életed sincsen.

Az agyimosott és félrevezetett tömeg,
issza a szavakat és nem érti meg:
neki nem lesz jobb, hisz „asztalhoz” nem juthat,
csupán egy-egy konc miért marakodhat.

ajánlás

Herceg, a teremtést elbaltázta Isten.
Gazdagnak ad mindent, a szegénynek nincsen
csak a robot és néhány apró fillér,
ő küzd, fáradozik és fizet mindenér*.
S ha a lába alatt megcsúszik a talaj,
kivándorol innen, mert ő is élni akar.
Egymásnak feszül itt a magyar és magyar,
békétlen népség, százfélét akar.
Párbeszéd nincs, de ütésre lendül ökle.
Adj uram békét, most és mindörökre.

Röghöz-kötött forma...

*„Kitárt karokkal hullani
az elenyésző égen által,
és földet érni, véget érni
egy iszonyatos puffanással”
Petri György: A fakír*

nem tudom még mit hoz a jövő
csak azt tudom titkokat kínál
lesz-e benne magasan röptető
mi átdereng a lét korpuszán

nem tudom hogy mit hoz a jövő
de látni vélem létem ráncait
mint ima lehet égre törő
de járhatom a pokol bugyrait

mesefákon alvó rügyet látok
kinyílik-e majd a szóvirág
csoda hajnal köszönt-e rátok
feledve hazug álmok dalát

röghöz kötött forma az élet
jobbágy burok úri hazugság
csontot rágsz de szférák zenélnek
a járt utad térdig csupa sár

sercintés száll feléd jókora
a sors száguldó kocsijáról
nem talált vihogsz csak magadba
látóhatár még oly nagyon távol

Jagos István Róbert emlékére

*„A halottak árvák. Nincs más társaságuk,
csak a csönd, olyan, mint a lepkeszárny.”
Jagos István Róbert: 1974-2018*

nyugalmat vár már a megtört lélek
nem zengő zsoldárt vad harangszót
lány csendet hisz oly zajos az élet
s eltörölni a félreértett szót

ha erőd elhagy és árva a lelked
tested már a túloldalra tekint
kezet nyújt egy bátor de te nem felejtet
széthullott haldokló álmaid

lepkeszárnyú apró csöndek jönnek
utoljára felizzik a sok baráti szív
nem aggot kell, hogy kísérjenek
törött vágy-szilánkot sodor a víz

ott túl a kapun megnyugszik a lélek
talán megvédi pörös igazát
hisz oly esendő az ember higgyétek
csak a fájó eső mossa el nyomát

halotti maszkját leveti egyszer...

*„savak ölik szegény magányos fákat
ledöntik az erdők oszlopcsarnokait”
Benjámin László: A tettes nyomai*

vajon mit látsz ha egyszer eljössz
megnézni hogy a föld milyen
lesz-e még akkor fű fa és ember
parázslík-e még az értelem

lesz-e kék ég tavaszi napfény
vagy benzingőztől terhes a lég
ez öleli át egykor csodás bolygót
„elszökik a maradék oxigén”

látod-e majd hogy mit tett az ember
ki mindenen otthagya keze nyomát
hisz pénzéhsége mint a tenger
megölte csodás kék otthonát

halotti maszkját leveti egyszer
és újra éled a kiegészett föld
de ahhoz már nem kell a tékozló ember
űrből jött hozza el az ősi erőt

Kincseket álmodtunk...

*„Kiássuk a kincset, mit régi rablók
rejtettek el, éj idején felássuk...”
Kálnoky László: Ásatások*

kincseket álmodtunk mi a talajba
kerestük folyton a remélt csodát
temetők nőttek egyre nagyobbra
ásni ásni ásni egyre csak tovább

nem tudtunk kimarni egyetlen magot
csontot találtunk porló csontokat
a tudás itt nem nyert soha jogot
az ásó is eltört csak a nyél maradt

egyre mélyebben egyre nehezebben
és felettünk már oly messze az ég
sokasodik lenn a temetetlen
vajon egyszer kijuthatunk-e még

néha egy apró kóbor napsugár
sejteti velünk hogy él még a világ

Ha itt az óra...

*„Eljön a perc, amikor az ember felismeri,
hogy nincs értelme tovább vándorolni.
Akárhova megyünk, magunkat
úgyis magunkkal visszük”
Jagos István Róbert*

ha itt az óra akkor menni kell
a magadba döntött méreg kehely
erősíti a világ torz és rohadt
szanaszét szórva vágy szilánkokat

a fájdalomküszöb néha alacsony
torzult álmok közt csak néma közöny
a lét foga csattog húst marcangol
átok-eső hullik rád valahol

ordít a cseneded nincs kapaszkodó
háttér elmosódott felejteni jó
lenne ha tudnál de pörög az agy
holnap már nem leszel aki ma vagy

perzselő a tűz és emésztő a vágy
marcangolt lélekkel élni tovább
döntesz lépsz és lélekben feladod
elköszönni nem tudsz nem akarod...

ajánlás

herceg tudod ha végére ért az élet
megpihenni talán hozzád megtérek
búcsúzni a léttől csak szépen szabad
ez nem lehet most terhes gondolat
találkozunk egyszer a túloldalon
rájövünk az élet nem is volt fájdalom...

megérint olykor...

*„lehámlott rólam
minden átok
veletek biztosan
hazatalálok”*

Szirmay Endre: Varázslat

mi távolodott már közelebb kerül
álmok ködös útján rendületlenül
pásztázom a múltat lesem a jövőt
tétován állok egy nagy folyam előtt

e kanyargó folyó létem folyója
patakából indult tenger lesz otthona
eltűnnek benne sorra a barátok
távlatok helyett valóságot látok

megérint olykor egy-egy szép varázslat
újra gyönyörűnek mesésnek látlak
sorsom ki oly sokszor cserbenhagyta
mikor szükségem volt nem támogattál

mindez csupán emlék vár a jövő
virág nyílik benne ha itt az idő

ajánlás

herceg csupán a szépre jóra vágyom
életem alkonyán csupán vágyálom
hogy mindennap érjen apró varázslat
szeretném megélni még a csodákat
körülöttünk vannak úton útfélen
sorsom tőled csak ezt az egyet kérem

lehetnék bármi...

*„a lélek egyre
igényesebb
magadban építed fel
mi hátra van...
Petri György: Ballada*

sok ezer éve keresem kutatom
a helyes út vajon hova vezet
átmászva sok-sok épített falon
csendeket keresve zajok helyett

törött cserepek sértették a lábam
de hitem magamban most is töretlen
harag és gyűlölet helyett a mában
előre megírt sorsom eleresztem

lehetnék bármi ember és isten
a teremtés lángja mindünknek adott
ha megszülettünk testünk meztelen
így megyünk el ha erőnk elhagyott

még utoljára repülve a széllel
csak emlék marad tele szenvedéllyel

ajánlás

herceg oly sokszor próbáltam járni
utamat e földi küldetésben
egy kicsit mindig jobb emberré válni
s fáklya lenni a sötétségben
talán sikerült akkor megnyugszom én
ha nem újra szólít majd a földi lét

mézbe mártott...

*„törékeny nyakcsigolyád roppan
guillotin-fogsorunk alatt.”
Baka István: Rekviem-töredék*

mézbe mártott vaskos hajókötel
úszik a légben az orrod előtt
csendben tétován nyalakodni jöttél
de most sem éred el mint azelőtt

de álmodni jó a vetett koncról
mit onnan hol sok van dobnak eléd
és fentről a híres magas polcraól
nem látszik hogy küzd vagy szenved a nép

görbül a gerinc csigolyák roppannak
az eltorzult ajak hozsannát üvölt
a filléres szavak hazugságot szórnak
csak a szél talán az mi tisztán süvölt

a méz már eltűnt de a kötel még leng
újabb lyuk a szíjon és néma csend

ajánlás

herceg most mondd tényleg ezt akartad
kis népet sújtsdon mindig minden járom
mikor emeled fel érte a szavad
végre hogy újra szabadon szálljon

fekete...fehér

*„Dominó ez az éj, e csillag-
pöttyös fekete csontlapok:
holt fiam játéka, mit Isten
asztalán szép sorba rakott.
Baka István: Rekviem-töredék*

fekete fehér apró lapok
a sors épp egy dominót rakott
elém melyre nem volt folytatás
borult a játék valami más
ami most igazán kell nekem
mi az nem tudom de keresem
a hitem megvan azt jól tudom
mert játszom a lélekhúrokon
csak ősi egyszerű zenéket
mit rég sámándobok kísértek
imát kántálva magas égre
hogy a szellem-sas elkísérje
oda ahol a szép szivárvány
isten tenyerén várhat reám...
de szárny nélkül repülni mégse
tudok oda a magas égbe...

fekete fehér apró lapok
a sors egy új dominót rakott
elém erre nem volt válaszom
töröm az agyam gondolkodom

mint kormánya vesztett...

*„mint tenger nézel néha önmagadba
néha temetve, néha fölkarvarva:
mily csillogó! milyen boldogtalan!
Gyurkovics Tibor: Tengerész*

mint kormánya vesztett billegő hajót
vad szél terelget a zátonyok felé
vitorlád tépett és látod a valót
minden mire vártál az enyészeté

biztos kikötőt remélt az elme
de kocsmák sorától bűzös a nap
csak ledér lányok futó szerelme
emel fel hitted de megtagadnak

visszanéz reád a koszos üvegről
egy alak ki talán régen te voltál
a létért már nem küzd nem is pöröl
lassan elnyeli a feneketlen ár

a hullámsír átölel és befogad
törött deszkák érik el a partokat

látod fényt sírnak...

*„Meváltást, lám, ez sem hozott,
ez a kéthétnyi ÉLET;”
Garai Gábor: Meváltás*

látod fényt sírnak most a hajnalok
az élet szólít ma is mennem kell
meváltást nem remélek nem kapok
teszem a dolgom és nem adom fel

ott túl a messzeségen más a világ
mindaz mi most van messzire kerül
de talán nyílik még itt is virág
s a feledés homálya elkerül

száll a hintám de egyre lassuló
száraz virágok és préselt emlékek
őrizem a szemed mint fénybe hulló
bájos tévedést a bogár seregek

nem érzem nem várom isten tenyerét
beléd kapaszkodom maradj velem még

Most pormacskákat...

*„Mint lépcsőzugban a pormacska:
gyűlik puhán a korszak mocska.
Petri György: Hírösszefoglaló*

kendőzetlen vad áramlatok
tisztuljon a kép csak várhatok
mocsok szemét úton útfélen
istenem ezt is meg kell élnem

minden fontos csak az ember nem
a mélység mély mint egy tengerszem
ködök borítják a holnapot
kopott emlékek róluk álmodok

most pormacskákat sodor a szél
közben vihogva sugdos mesél
szemed már könnyes por ment bele
most takarítani kellene

gyűlik a mocsok a sok szemét
közben fuldoklik e csodaszép
kék bolygó ki törődik vele
idő van: ember ébredj végre

Ha véget ér

*„Fejem fölött felhőcsapat suhog
tépett szárnyal is száll a madár”
Szirmay Endre: Utolsó pillanat*

pattog a penge a hideg aszfalton
vörös virágok csupán szóvirágok
dúl a háború a halálsoron
a csend hallgat vagy csak némán tátog

tört kristályok apró tüze játszik
fest színesre sok felhőpamacsot
törékeny a test szinte már nem látszik
némaság ural most sok szép napot

„szárnyaszegett albatrosz” nem repül
bár sután bénán az égbe vágyna
a lélekharang sem szól ott legbelül

emléket idéz mi még hazavárja
mozdulni már nem tud nézd a „madarat”
az élet csupán egy múltó pillanat

Mint tömjénfüst...

*„Könyörgök, holtjaim porából
hogy kender ne növeessen,
kötéllé őket meg ne fonja
nyakad köré az Isten.”
Baka István: Ima*

Mint a tömjénfüst bodor felhője,
Olyan szürkék a kinti fellegek.
Mária imák kántált könyörgése
Nem hallik fel! Isten nincs veled.

Holtjaid pora már nem teremhet
Semmit, mi léted segíthetné.
Hithú imád sem hallják meg fent,
Hisz sorsodról a döntés Istené.

Mondja az írás, és hiszed is, noha
Mélyen a bensőd lázad szüntelen.
A kinyilatkoztatás, ex cathedra,
Neked a megbánás lehetetlen.

Az agy mosás már kiszálazta
Kusza rostjait zilált agyadnak.
Ha fohászkodva az égre nézel,
Csillagok cinkosan kikacagnak.

Nem voltam angyal...

*„S mint vén galambdúccok forró pettyes szemetje,
száz szennyes álom ég bennem és füstölög,
s fájó lelkemben úgy gyűrűznek bús körök,
hogy olyan, mint az ős fák évgyűrűs szövetje.”
Arthur Rimbaud: Esti imádság*

Nem voltam angyal, talán már nem leszek.
Nem dohányzom, és nem iszom alkoholt.
Ezért már oly sok barátom megorrolt.
De tartom magam! Ilyet én nem teszek.

Lett volna ok, hogy a pohárért nyúljak,
Hisz lázban égett agyam és a testem,
Mert oly szép volt az álmom, mit kergettem,
Utamon csak törött cserepek voltak.

Tudom, egyszer az álmok véget érnek.
Lelki gyötrelem a múlté, elillant.
Fohászom akkor nem mondom az égnek.

Az Úr szeme majd talán reám pillant,
S én intek neki: minden rendben van.
Nem kell segítség! Tőle nem! Biztosan.

Furcsa páros

*Szabad álmomból ébredek:
Sátán és Isten foglya,
s rám kattan, mint hideg bilincs,
a reggel horizontja.
Baka István: Sátán és Isten foglya*

Bilincsbe ver a dogmák szava,
Eredendő bűn a horizonton túl.
Földbe döngöl a hit katekizmusa,
Pokol és menny hiteget álnokul.

Sátán és Isten, a furcsa páros.
Mindegyik a lelkemre utazik.
Börtönbe zárna a jó és a rossz,
De az őr az ajtónál nem alkuszik.

Arc néz vissza rám a belső képben,
Melynek legmélyén az énem lakik.
Szakállas, zilált arc a tükörben,
Elrontott teremtésen siránkozik.

Ördög-fiak tört szarvát cibálom.
Gúnyolódnom rajtuk, lehet, szabad,
Hisz mindkét „ígéret” itt van bennem,
Én választom ki, majd az utamat.

Szabad akarat a mézes madzag,
Mi orrod előtt leng unos-untalan.
Műanyag bilincsed már a rozsdá marja,
A holnap horizontja oly messze van.

Homo Ludens

„Játszótársam, mondd, akarsz-e lenni”,
Várat is építetek, ha gondolod,
Szeretnék a hintán veled szállni,
Hol árnyat nyújtanak a platánok!
Gyerekként megélni újra jót és szépet,
A kis famozdonnyal repülni tova,
Mebámulni a csodás azúr eget,
S feledni, hogy az élet mostoha!

„Játszótársam, mondd, akarsz-e lenni:”
Hisz az élet-idő csupán egy pillanat.
Játszani egy dalt, kopott, vén gitáron.
Félresimítani selymes hajad,
Ha arcodba hull, miközben szemed nézem,
S szégyenlős pírja új játékra hív,
A nap eltűnik a horizontmesszeségben,
Az égen csillagfáklya világít!

Az ifjonti tűz már hiába lángol,
Porhüvely bizony éltes kort mutat.
Álmodozhatok letűnt világról,
De a tény akkor is tény marad.
Ha megérted a vágyat, mi bennem, lakik,
S a játékkedv még benned is ott ragyog,
Keress hát! Én szeretettel várlak,
Hisz a játszótéren még mindig ott vagyok!

Esti dal

*Fordul a roppant gömb, dalol a nagy kerék
ledobbannak az álmos állatok:
bárány, sirály... a csöndet csak az zavarja még,
mit a nyelvem ostobán dadog.
Stephen Spender: Esti dal*

Vöröslő horizontról a nap még visszanez.
Csönd üli meg a tájat, oly szép az este,
Ott fenn az égen még néhány kecses fecske
Rovart gyűjt, a sok fióka bizony enni kér!

Az est, mint lány takaró, fedi be a tájat,
Csak a szél susog a kerti fák között,
Gondolati szárnyon vajon hova költözött
Szabad lelkem? Ilyenkor hova szállhat?

Az est az úr már a néma táj felett.
Átölel a csend és oly messzire repít.
Feledve mindent: bút, bajt és a kint,
S a lámpa körül éji pillangó repkedett!

Csak dadog a szó, ha látja e szépséget,
A természet oly csodás és oly örök,
Az ember szól: Istent játszom, égre török,
Elveszek mindent, mi engem megillet!

Vöröslő horizontról még visszanez a nap.
Talán sajnálkozik, hogy nem érti senki,
Nem lehet büntetlenül mindent tönkretenni!
Fejét csóválja, míg reggelig magunkra hagy.

Egy érzés margójára

*„Ajkam meg nem nyílik s lelkemben nem fogan
egy gondolat sem, csak viharzó szerelem
s a Természettől elbűvölve, boldogan
bolyongok, mintha egy Asszony lenne velem.”
Arthur Rimbaud: Érzelem*

Csillagos éjeken, erdőkön, mezőkön
Bolyongok. Virágok illatát érzem én.
Velem sétál az álmom merengőn,
Hajam borzolja a langyos, nyári szél.

Agyamban számtalan gyönyörű gondolat,
Szívemben a szerelem húrja zenél,
Természet lágy ölén te vagy a mondat,
Mely sorsom könyvében új lapot remél!

Ha vak lennék...

*Oltsd ki szemem: én mégis látva látlak,
tömd be fülem: én hallok hangtalan szád,
látatlanul is elkészöm utánad
és hogyha kell, száj nélkül esküszöm rád.
Rilke Rainer Maria: Oltsd ki a szemem*

Ha vak lennék is, mindig arcod látnám.
Süketen is csengő kacajod csodálnám.
Szemed fénye oszlatná a sötétet,
Hangod bársonya irányítaná a léptet,
Mely hozzád vezetne mindig minden úton.
Ha lábam nem vinne, majd a földön kúszom.
Vakon, süketen is te lennél fényes napom.
Áldanám a sorsom, hogy te vagy a csillagom!

Nekrológ helyett

*„Ne sírj, mert szeretsz engem...
A halál nem jelent semmit.
Csupán átmentem a másik oldalra.
Az maradtam, aki vagyok, és Te is önmagad vagy.”
Szent Ágoston: Ne sírj, mert szeretsz engem*

Ha elmegyek, nem megyek nagyon messzire,
Mindig itt leszek veled vagy a közeledben,
Ha nem is látsz, de gondolsz néha rám,
Én hallom! S megvigasztal téged a tudat talán,
Még mindig itt vagyok neked s veled,
Bár lehet, hogy azóta utad másfelé vezet!

Nem változott meg semmi, csak nem itt vagyok,
E szép, színes világon, mely csak neked ragyog,
Nem fogom kezed, és arcomat sem látod,
De ha rám emlékezel, újra nyílnak a virágok,
S a tél zord hava, mely szíved lakja, tavaszra vált újra.
Csak gondolj néha rám, ki átment a túloldalra!

A határ oly keskeny a két világ között, nem láthatod,
De én, ki már átjöttem, ez is, az is az otthonom!
Így nem szűnt meg semmi, légy újra szép és boldog,
Ne vess, szeress, hisz én már jó helyen vagyok!
De tudd: a szeretetem még most is a tiéd,
Ezen nem változtat, hogy elmúlt a földi lét!

Siratni csak azt kell, ki téged örökre elhagyott!
De nem azért, mert egy másik világ elhívott,
befogadott.
Ha rám gondolsz: most és mindörökké, veled vagyok!
Szeretettel várlak, ha eljön a nap, időd lejár,
Ott, mosolyogva, az átjáró kapunál,
Hogy érezd, a szeretetem mindig rád talál!

S a fény majd átölel, és elvezet minket oda,
Hol megláthatod, mily csodás az út túlsó oldala,
S kéz a kézben járjuk be, mint annyi életen át,
Ezt a nyugalmas és szép, új léti csodát!
Hát ne sírj! Nincs miért ontani könnyedet,
Nem történt más: elmentem. De lelkedben itt vagyok
veled!

Ősz búsong...

*„Ősz húrja zsong,
Jajong, busong
A tájon,
S ont monoton
Bút konokon
És fájón.”*

Paul Verlaine: Őszi Chanson

Ősz búsong a tájon,
Mint ősi várrom,
Omló kövei közt,
Tudja, ideje lejárt!

Tél közelít már,
Deres a határ,
Köd leple alatt,
Szürke a táj!

Hulló falevelek,
Elmúlást emlegetnek.
Vastag az avar,
Szél söpri már.

Fájó az emlék,
A tél hidegét,
Nem oldja fel már,
A szép szivárvány!

Nem születél oda...

*„A Gyöngy
a tenger mélyén
kagylóban pihen
észrevétlen...”*

Király Lajos: Lehetőség

a csend körbefog kitörni szeretnél
gondolatod mint szárnyaló madár
talán egyszer költő is lehetnél
ha a sorsod nem lenne csapodár

nem születél oda hol ajtó nyílik
küzdelem szépsége csupán a tied
alkotó magány elkísér a sírig
de magadba vetett végtelen hited

átsegít a megpróbáltatáson
a Parnasszust már nem érheted el
máglyán végzed vagy izzó vasrácson
betakar egykor a feledés lepel

ha jelet vésel a sors homlokára
talán fennmaradsz majd néhány órára

ajánlás

oly sok ember írja ki magából
mindazt ami nyomasztja ott belül
herceg a költők népes táborából
lesz-e aki egykor a mennybe kerül

Még Isten előtt is...

*„hol az ember lenne bár józan állat
vetne egymásnak vak tör helyett vállat
nem fér meg maga az árnyas kertben
pihenné ki ott mind a rontó vágyat
most nem kóborolna ragyaverten”
Radnai István: Profán*

még isten előtt is ember vagyok
nem csúszómászó alantas féreg
bár érdemeim még nem túl nagyok
agyamban sem dül sohasem a méreg

ácsolt keresztet mért raksz a vállamra
terhem vonszolom fel a meredélyen
szög sikolt és a kalapács hangja
a csendbe hasít halálos mélyen

tüzet okád az ég villám formában
megnyugodni látszik az úri elit
eső mossa el zavaros folyamban
az éltető nedvet mi kicsordult itt

szólítom őt ki „elhagyott” engem
hatalmas zajban hangját sem hallom
válasz nincs e szörnyű fürgetegben
még magamon belül is magam vagyok

talán isten előtt csak ember vagyok
vagy csupán egy a feláldozható
bár érdemem már végtelen sok
fakó a gondolat nem jut el a szó

emberekhez hová közösen szántuk
ne nyerjen a közöny gyűlölet csatát
ne érjen hamuvá pusztító vágyuk
ne épüljenek a falak tovább

a szeretet hatalma mindent felold
várnak már engem újra itt az advent
a kapott létet ne csak birtokold
de ember legyél kívül és ott bent...

Fohász az éhezőkért

*„Bárcsak Isten szeretne mégis
s megengedné, hogy lássam
hogy ossza szét a kenyeret
anyám, hisz én is ott vagyok
a koldusok torában”
Katona Judit: Imádság éhezőkért*

Oly sok már az éhezők száma,
e cseppnyi földön, kis tengernyi.
Lesz-e végre ma, mit enni,
jut-e az asztalra kenyér, puha?

Száll a fohász a magas égbe,
kezét imára kulcsolja a család,
ki csak elvesz, soha nem ad,
meghallja-e az Isten végre?

Van akinek a jussnál több jut,
de koldus „áldást” hiába kér.
E világban már mit sem remél,
az önzés becsuk minden kaput.

Jó lenne, ha Isten szeretne,
minden embert, egyformán, nagyon.
Nem lenne szegény és gazdagon
néhány ember nem dőzsölhetne!

Elképzelt világ

*„világunk egy szoba csak
s kedvünk egy füstölő illata”
Kicsiny László: Világunk*

Vajon miért vigyorog a Hold,
olyan sejtelmesen?
Vajon miért néz fel rá az ember,
vágyódón, szerelmesen?

Lehetne egészen más a világ,
ha megértenénk e sárga fényt.
S a Hold fényes könny záporát,
nem rejténé a messzeség!

Ha szférák zenéje mindenkinek,
egyformán lenne hallható,
s a csetlő – botló embernek,
az erkölcsse, mint a tiszta hó!

Valentin napi gondolat

*„Elszenesedett ritmusunk
alatt
testünk vágya parázslik”
Kicsiny László (a tűznél)*

Mondd! Meddig élhet egy érzés,
mint hamu alatt a rejtőző parázs?
Ha már a „miért”-ben sincs megértés
eltűnőben a korábbi varázs!

Egyszer, tudom...

*„A Halál kedves, kissé ütődött
fickó. Ha találkozunk a krimóban,
a zakógombomat csavargatva
kérdézi: „Hogy vagyunk? Hogy vagyunk?”
Petri György: A Halál*

Egyszer, tudom majd eljön értem
megkérdi tőlem: indulhatunk?
Széttárva karját, felmutat az égre
a gyertyád elfújta a mi urunk
ez ellen tenni nem tudunk...
az idő véges, lázadni nincs mire.

Fekete palást, de kasza nincs,
arcát csuklya és homály fedi.
Lépése kimért, már jó előre
int. Menni kell, menni, menni.
Maradnál még? Nincs esélyed,
hisz megváltottad a retúr jegyet,
mikor megszületted és a helyed
azóta foglalták neked.
Ha megérkezik, hát el kell menni
hisz véget ért egy újabb fejezet.

Még visszatérsz egyszer, te is tudod
de megérteni most... talán nem lehet.

...egy szűrös tekintet...

*„Valahonnét néznek
e szürke, nagy
felhőhideg szemek?”
Petri György: Valahonnét néznek*

Testemen egy szűrös tekintet
vizslat mintha egy pók lennék
mely a sarokba fonta hálóját
nem takarította el a házicseléd.

Pondrónak néz mit el kell taposni
csupán egy féreg vagyok szemében
ez a tekintet, mi mindenén áthatol
megőrjít e földi mindenségben.

A szemöldök ránca újra és újra
ha rám néz, durván összeszalad
megkérdem hát tőle: mondja kérem
nézné inkább a szürke falat?

Bocsánat kérem. Enyhül a tekintet
az életem dolgain gondolkodtam
nem akartam én kellemetlenséget
csupán a sorsommal vitatkoztam.

A bábu

*„kívül minden
köteléken
himbálódom mintha
kötélen
talpam alatt a levegő”
Petri György: Marionett*

Elszaggatott kötelékeim,
lógnak a mozgató keresztről.
Szabad vagyok? De hogyan?
Kérdem, a nagy semmitől,
padlóra dobva, mozdulatlan.

Mi legyek...

*„Ha lehetnék Neked
csak egy személy.
Végérvényes, bár esetleges,
mint rozsdás, görbe szeg
a meleg porban.”*

Petri György: Csak egy személy

Mi legyek, mit tegyek, hogy szívedbe zárj
ne csak úgy láss, mint ki érdemtelen
s képtelen átadni a szeretet hatalmát,
mert félénk és bárgyú az érzelemben.

Mi legyek, mit tegyek, hogy megérts engem,
hogy nem vágyok mást, vagy új holnapot,
s a csillagfény sziporka az űr végtelenben,
szívemmel együtt csak neked ragyog.

Mi legyek, mit tegyek, hogy lásd a szándék
csak jót akar és lepke könnyű álmot,
s valóságot, mit most eltakar az árnyék,
érezd a lelkem mindig a fényre vágyott.

Nincs válasz most sem, az időm véges
nem tudom a holnap mikor nem jön el,
a szeretet húrja még mindig peng bennem,
talán... a sors majd válaszol...felel.

...megbékéltem végre...

*„Amikor születtem
feketén függtek a képek a falon
vért izzadott az akác tuskéje
duhogva hullt a völgybe a kőzuhatag
törött szárnyal vergődött a madár a vízen
és a szájnak nem volt ereje sikoltani sem”
Szirmay Endre: Szederinda*

Amikor születtem
vad vihar tombolt az őszi tájon
s hosszan vajúdott velem anyám
éreztem, nincs helyem e világon
hosszú éltet nem jósolt a bábám
hisz gyenge voltam, igazából gyenge
beleállni az élet végtelenbe.

Amikor férfi lettem:
vad dolgokat produkált az élet
változott a világ, nőtt a küzdelem
szabadságot ígértek s jólétet
rózsaszínben játszott a végtelen.
De a szlogen maradt azért a régi
gyerekeink fogják a jólétet megélni.

Most, hogy megöregedtem:
megbékéltem végre önmagammal
másképp látom már a dolgokat.
Szelíd fénnel, de nagy akarattal,
tervekkkel, melyek változnak sokat
figyelem az élet apró csodáit addig
míg az utolsó óra el nem szólít

s a borostyán benövi az árokpартokat.

Hol voltam...

*„Most éppen itten nem vagyok sehol,
pedig szeretnék lenni valahol,”
Petri György: Most éppen itten*

Hol voltam, hol vagyok
szavak és néha szótagok
csepegnek a tollból szüntelen
hogyan olvasod-e, érdektelen.
Hisz lehettem volna más is
nem egy elfojtott katarzis
mit elrejt már a feledés pora
s nem szól hangosan az alleluja.
Csak a csend az mi átölel
a fény is később, ha megfelel
a mértékkel hangzó sóhajom
miközben halkán mormolom:

nem hiszek uram, senkinek
én csakis magamban hiszek!

Ha megtennéd Uram...

*„előrelátó vagy de mégis
nézz uram a hátad mögé is
ott is lakoznak
s örülnének a mosolyodnak”
Kányádi Sándor: Isten háta mögött*

vajon lesz-e az idén nekünk ünnep
vagy ismét elmarad, mint annyiszor
az évek mint madarak sorra elrepülnek
nem változik semmi, ígéret halmazok

repkednek csak a levegőben sokszor
az Isten sem nyújt segítséget annak
kit megcsalt a sorsa már annyiszor
s hiába fohászkodik az égnek, a napnak

minden szakában, számolatlanul
az Istennek temérdek a baja, gondja
a teher nem csökken, szorítás nem lazul
hisz a teremtést simán elnagyolta

a szeretet hiánya öli most az elmét
parancsait már a pap sem követi
pénzről szól az élet, a liturgia mentén
a hit fia is csak a vagyonát növeli.

ha megtennéd, uram, hogy széjjelnézel
meglátnád a szegényt is lenn a porban
nyújthatnád feléjük kezed, szeretettel
ők hidd el örülnének a mosolyodnak.

Nem vágyom semmire...

*„Ülepemre úgy verjenek,
hogy rosszul vállamnak se essen,
tenyerén hordozzon, kinek
tenyerét többször átszögeztem.”
Baranyi Ferenc: Rebellis '77*

Nem kergetek már álmokat soha
nem leszek tűzoltó, sem katona
de rímfaragó is csak alig-alig
az élet minden nap pofonnal józanít.

Magamban hiszek nagyon-nagyon régen
verselni tanultam pálmalevélen
tenyerén nem hordott engem az Isten
nélküle is csodákra leltem az életben.

Nem vágyom semmire, csak nyugalomra
szeretet nélkül az élet nem sziporka
ha leírhatom, olvassák, mit kigondoltam
akkor jó irányban halad az utam.

Egy új nap hajnala...

*„Mint hideg pohár cseng a hajnal,
kihűlt szerszámok néznek rám.”
Nagy László: A bánat hajnala*

Csendben figyeltem hajnalig
a csillagok cinkos mosolyát
míg az ég peremén vörösig
festette a nap a sötét éjszakát.

Néhány ecsetvonás és sárgára váltott
rezdül a levél, ébred már a szél
fényfátyol takarja be a világot
egy új nap hajnala ismét ideért.

Házadban hangosan...

*„Mondád, Uram, hogy ELVÉGEZTETETT -
és ez vala egyetlen tévedésed,
Te betöltötted küldetésedet
s mennybe mentél, ránk hagyva az egészet.”
Baranyi Ferenc: Utóirat az evangéliumhoz*

Bajom van Uram a megváltással
elnagyolt munka úgy gondolom
lelkeket farag, de nem éles késsel
az írás, mit átírtak egykoron.

A fiú megváltotta bűneinket
mégis eredendő bűnről szól a fáma
neved felhasználva gyilkolnak, cseppet
nem lesz neked szemedben ez szálka?

Parancsokat adtál, de ki tartja meg?
A gazdag lenéz minden szegényt.
Ma már csak Mammon hallja a tömeg
cserepes ajkáról a sóvárgó igéket.

Házadban hangosan zeng a hozsanna
de ahogy az áhítat órája véget ér
a hívő, már újra ember és a haszonra
fordítja élete minden erejét.

Bajom van Uram a teremtéssel
széppé festi azt az evangélium
de nem tervezett senki az ember eszével
s ellenedre tesz a díszes „publikum”

Munkád veszni látva, elhagytad az embert
ki irányító nélkül vergődik csupán
hamis próféták, „egy isten” vallások
csak a hatalmukat féltik ma már.

A természet örök, az emberi élet véges
a harácsolás csak, mi mindenkit éltet
talán jó lenne átgondolni e rémes
eredményt. Vagy veszni hagyni az egészséget.

Hittel óvott anyám...

*„Bizony, így lesz ez már minden vasárnap,
de mentegess csak, neked kell a mentség,
könnyebb a fiad korhelynek itélni,
mint elismerni pogánynak a lelkét.”
Baranyi Ferenc: Egyszerű szavak anyámhoz*

Hittel óvott anyám egykor engem
a vallásra tanított volna, ha fogadom
de hinni én már akkor sem hittem
láttam másképp állnak a csillagok.

A szószékről elhangzó hatalmas szavak
bűnről, megbánásról, ítéletről mesélnek
de ha belegondolsz: Isten minket csak
akarata nélküli szolgáinak teremtett?

Őseink bűnét varrják a nyakunkba
mindegy, hogy a gyermek csak most született
hisz eredendő bűn már a tudás maga
s dogmák sora őrli a lelkeket..

Imára kulcsolt kézzel sem látnak ők
tovább mint az oltár díszítette templom
nem simítja ki homlokukon a redőt
az írásba vetett végtelen bizalom.

A hitre szükség van, én magamban hiszek
hisz mennyország és pokol itt bennem van
mégis békét lelek, ha egyszer majd elmegyek
de dogmák nélkül, lélek alakban.

Talán...

*„Magány, határtalan magány.
Alattunk mélyen az örök jég.”*

*Babits Mihály:
Töredékek az iskolafüzetből 1936-1939*

Kegyetlen a lét. Magányom.
Az én kicsi zárt világom,
most repedezni látom.

Körbefog már a jég
s nem tudom látom-e még
a fénylő szép napot,
vagy gleccseren taposok
a jégvilágban, hol a magány
örök. Fázom! Hiába öltözök
fel, ha a lelkem reszket,
s nem oszt már édes kekszet
az élet nekem. Bár szeretem.

Az életet, a kekszet is.
A hitem magamban talán átsegít
társas magányom útvesztőin.
Megpihenek majd a vágy lejtőin,
álmot kergetve nem oszlik a köd.

Lesz-e akkor...

*Mottó: „A diktátor nem akarja, hogy az utódja
diktátor legyen. Azt már nem!”
Osvát Ernő: Az elégedetlenség könyvéből*

uralkodó vagy tudom
és diktátor is talán
de mindent köd takar
álarc mögé rejtéd arcodat
a kristálytüköröd tétován hallgat

rettegve várod a holnapot
felvirrad-e újra a napod...
szorongás fanyar íze mérgezi a léted
egyszer véget ér a „csodálatos” élet
de ki lesz majd aki a helyedre lép?

lesz-e akkor benned csipetnyi ész
hogy átgondold, s megértsd:
utódod bárki, de diktátor nem lehet
hisz tönkre tenné művedet
ezt nem engedheted.

Áldoznék Neked...

*„A zongoránál Mozart, hátradőlve.
Csend, csend, csend, csend,
s a zongora alatt
egy fűszálon lefut egy könnycsepp,”
Pilinszky János: Hommage á Paul Verlaine*

Miért ülök itt, az árnyas fák alatt
fülemben miért cseng Mozart zenéje
lassan köddé foszlik a pillanat
májusi éj a szerelem regéje.

Áldoznék neked szerelem istene
szívem legmélyebb bugyrából tört elő
melyhez nincs fogható kép, hang és zene
ez valami belső ősi erő

mert ez minden tavasszal újra éled
a csendet felváltja: harsányabb zene
e lángolásban könny is csillog, szemed

csak őt látja, minden reggel este.
A szerelem fájó, szép lelki terep
néha „egy fűszálon lefut egy könnycsepp”

Ismerem mindezt...

*„Ismerem Jézus éjszakáit,
és a bal lator istentelen magányát.
A jótett szelíd mezejét, s a merénylő
elhagyatott, üszkös kezét a tett után.”
Pilinszky János: Ismerem*

Keresztre feszítettek magánya
szemmel látható. Te is hordod a keresztet,
mit rád szabott sorsod és nem eresztett
egy picit sem, s a súly, egyre nehezebb
ledobni nem tudod, tovább cipeled.

Az út végén lesz-e feloldozás?
Vagy felejtet az egészet, csupán a megszokás
mi tovább visz a lejtőn, vagy meredélyen
kapaszkodsz vagy csúszol, de törve mégsem
hagyod a gerinced. Sár és könny perreg.

Ismerem, mindezt! Bárány, a jöttödet
várom, de nem a dogma szerint, NEM!
Mert ha magamban cseppet sem hiszek
hogy állhatok majd egykor szemben veled,
megőrizve a lelkem hatalmát?

Zárójel nélkül

*„Apa, meghaltál.
Anyá, halott vagy,
Tanítsatok meghalni engem is,”
Pilinszky János: Zárójelben*

Édesanyám régen meghalt
jó apám sincs már közöttünk
nem készülök elmenni mégsem
itt tart a kedves élet-örömöm.

Megbékültem sorsommal már régen
ki megszületett, az meg is hal.
A sors igazságos legalább ebben
mér szegénynek, gazdagnak ugyanazt.

Tágra zárt szemmel...

*„Tág szemmel már csak engemet figyel,
mint néma tó a néma csillagot,
nem mer beszélni, szólni hozzám, mégis
ha megölném is, hinné: jó vagyok.”
Pilinszky János: Könyörgés*

Tágra zárt szemmel figyelem az élet
egyre csak masírozó apró dolgait,
szeretem-e vajon, nem tudom, bennem
már nem csak az érzélem ami lapít.

Oly sokat vágytam, vártam, reméltem
hisz csak apró szösszenet az élet.
De elengedtem. Még eszembe jut,
csillagfényként halványuló emléke.

Lassul a dal, már nem játszik a széllel
csodás virágot nem mutat a hajnal
de vágyak nélkül nem lehet megélni
a holnapot, csak gúnyos kacajjal

dudorász füledbe a május. Te félszegen
óvod álmaid, s emlékeid sora
segít, hogy lásd, az élet neked is dalol,
de csendesebben szól a gitár, a zongora.

Add a kezed...

*„kösd fejemre két tenyeredet,
mint esőtől hűvös leveleket,
nyugtató posta, tízágú bocsánat.”
Marsall László: Add a kezed*

„Add a kezed a homlokomra”
érzed, hogy milyen meleg,
érted égek sorvadozva,
közben a szívem megremeg.
Csodás mámor az érintésed
részeg vagyok így józanon,
simogass egy kicsit kérlek
s ősz fejből elrepülnek
a gondok és a bánatok.

„Hol a kezed, hogy lesegítsen”
a gond szekeréről engemet
a sötét erdő sűrűjéből
utat találni, mi kivezet.
Ha tévelyedni látszom, kedvesem,
csak a szép szó segíthet nekem
bontani jármot és falat
mint az árvíz, ha tépi a gátakat
s vált később csendes hullámverésre.

„Hol a kezed, hogy összetörje”
a vas béklyót a lelkemen
hogy ne szaladjon ki alólam
a talaj, ha „rossz” eső esett
ne ragadjak benn a sárban
ha csillagfényel rám legyint
egy új nap, mely oly sokat ígér
mielőtt a nagy körforgásban
e test végleg aludni tér.

Nyár éjszakán...

*„Tavaszkok pinceajtáját
dühös kutyára zárva
fölhallatszik a mágiák
sírása-vonítása”*

Marsall László: Napforduló

nyár éjszakán, ha kutya vonyít
vagy ugatva bámul a holdra
mágikus képzelet hova repít
ki érti mi jön majd sorba

szférák zenéje már crescendo
egyre hangosabb lüktet füledben
csillag varázs már halványuló
álmoddal száll tétován lebben

árnyak roznak vad éjjeli táncot
szilánkok repülnek szerteszt
szívcserepek szomorún látod
vad vágyuk nem ér véget még

verejtékben fürdő zilált éjjelek
néha vad orgiája a csendnek
s ott mélyen legbelül érzed
az érzések benned is repedeznek

hiszed mert kell: új élet születik
az árnyak sora eltűnik tova
szirmok bársonya tenyereden izzik
piano a zene a dob és zongora

nyár éjszakán ha kutya vonyít
vagy ugatva bámul a holdra
mágikus képzeleted most hova repít
sejted-e mi jön majd a sorba

Csak azért is...

*„Sarokba szorított kakasok riadalma a reggel
kétségbeesett cselek
váratlan kitörés
rohanok”*

Marsall László: Kitörés

Mint vihartól rettegő kutya nyüszít
az elméd, mely béklyóban ragadt
mert megérti tékozlott pillanatait
imádra sem csökken a bénult akarat.
Az égen nincs más csak viharfelhő
ózzant okád a villám, érzed a szagot
bár előtted már ott a hegyoldal
a sárlavinától meg nem mászhatod.
Lassan haladva mászol előre
a szél közben gúnyos nótát fütyül
horizonton túl juthatsz csak a fényre
de erőd kitart-e? Mélyen legbelül
érzed, a dac lassan úrrá lesz rajtad:
s törött gerincéd is gyógyulni kezd.
„Csak azért is” mormolja ajkad
lám ott fenn a felhő is megreped.
Áldott eső mossa le a szennyet,
szivárvány ível át a szürkéségen
ernyedt izmaid újra megfeszülnek
elhal a rossz érzés az újuló reményben

Alkony

*„A fűzbokrok siratóasszonyok.
Legörnyednek könnyeik folyójára.
Csönd.”*

Marsall László: Ikon

Oly szép az alkony
itt a Tisza mentén,
hol partfalak közé szorítva
most lágyan áramlik a víz
vöröslő hullámain az ég kárpitja
tükröződik vissza.

Hullámok fecsegése töri a csendet
mint álmos, halk gyerekzsivaj
toronyóra kondul, időt jelez
a szél elült már nem neszez
lebukott a nap is horizonton túlra.

Nyugalom járja át, fáradt testedet.

Most az érzélem...

*„Kint jég-repezsz Nap forog
tű-röptető szelekben
csak álmodjam büntetlenül
hogy egyszer megszülettem”
Marsall László: Csak álmodjam*

Gyermekkor sárga virága
elhervadt már, a vége felé
talán üt az óra, néhányat
lassan foszlunk el semmivé.

Kitörés nincs! Anyátlan árva
kezem a semmit markolná még
most az érzélem vulkánt játszik
de befed a ködös messzeség.

Az életed fagyos palástját
bízd a langyos tavaszi szélre
ígéret földje, hogy szüless újra
itt van már, egy karnyújtásnyira.

Árnyat űzők

*„A kökörccsin a harangláb
A kert mélyén felszökött
Mélabú alussza álmát
Szerelem s megvetés között”
Guillaume Apollinaire: Clotilde*

Fáj ott belül, de vajon minek?
Kit érdekelne, csak egy füzet
hátoldalára írna néhány sort:
azt hiszem, belőled...elég volt.

A sárga Hold is gúnyosan röhög,
forgószél, árnyunkkal együtt pörög.
Csillagfényes tavaszi éjszakán
nem rólam álmodik már a lány.

Fénypázmák gyúlnak a hajnali égen
szerelem emészt... nem úgy mint régen
egy árnyat űzők, most is magamban
akarom őt még... de csak titokban.

Élet van...

*„Nadrágos kutyák, azok voltunk,
a pipere, a maszk alatt
verítékező állatok,
szoknyás medvék, rabmadarak.”
Pílinzky János: Szabadulás*

Megtörténik, naponta, látom,
hogy álarcot viselsz barátom.
Titkolod éned rejtelseit
gondolod, a maszk ezen segít.

Dobd el. Az álarc semmire se jó
hisz nincs farsang, mi mámorító.
Élet van, mi szebb és igazabb
hazugság álarca a porba ragad.

Sziklákon egy fa...

*„Reng és bűg a tenger
s nézi fönn a zord
felhők közt a hold
fátylas gyászú szemmel”
Paul Verlaine: Tengeri kép*

Csapkodó hullámok egész sora
zúdul a partra, nagy vihar készül
sötét, komor felhők rohannak tova
talán a világ a halálba révül?

Villámok cikáznak, mennydörgő robaj,
a parti sziklák verik most vissza
néha egy pillanatra elül a zaj
sötét fátyol a tájat beborítja.

Tajtékok sora száguld, vízpermet száll
hullámok hátán lidérc lovagol
partba belemar, mint vad kutya csahol.

Sziklákon egy fa dacolva áll
mutatva, hogy ő is erős, a léte
nem lehet a dúló vihar szeszélye.

Mit hoz a jövő?

*„divatjamúlt, kopott tapéta, folyton
játszott opera olcsó díszlete,
oly mesterkéltségek, ó jaj, akár a sorsom”
Paul Verlaine: Allegória*

Annyi minden van még a hosszú listámon
mit szeretnék csinálni, mielőtt lenyom
az öregség. Talán van esélyem még
hogy legyen a jövőm, szebb mint a festett kép.

Mit hoz a jövő? Nem tudom, nem tudhatom,
talán itt hagyom e sárgolyót, egy fázós hajnalon.
Valóra válnak-e a remények? Azt majd csak odaát
tudom meg, ha egyszer elértem az út túloldalát!

De addig? Addig mindennap reménykedem
a fázós hajnalom még messze van nekem
s listámra odáig sok pipa kerül,
míg öregedő énem jobblétre szenderül.

„Hullámlik szüntelen fényár és fényapály”
rajta kis „csónakom” talán az égbe száll
ha nem, akkor sem történik nagy dolog
hiszen én a pokolban is otthon vagyok.

Désir attard*

*„Ősrégi antik templom tornya áll
elmosódó ormán egy sárga hegynek,
s lassú folyó tükrén fakulva reszket
mint trónja vesztét sirató király.”
Paul Verlaine: Allegória*

Mint ősi, szép templomtorony a tested
lassan elmosódva álmaid hegyén
mint bűvő patak tör fel, emlékén
a vágyam tárgya a múltba réved.

Aggastyánként ül a bús értelem
dús lombú érzélem, bennem is fárad,
messziről a szférák zenéje árad
lassan úrrá lesz rajtam a félelem.

Játszunk még együtt az élet színpadán?
Talán a sorsom oszt egy szerepet,
mit eljátszhatnék, érezve örömet

hogy mégis szép az élet. S talán
adhat a sors illatos virágot
kertembe. Nekem édes, valós álmot.

* elkésett álom

Evezek még...

*„ A tirrén tenger bal partján eveztem,
hol széltől verve sír a habok árja,
s ráleltem ott a büszke lombú fára,
melyről kénytelen írtam annyi versem.”
Petrarca: A Tirrén tenger bal partján eveztem*

Evezek még az élet tengerén
mellettem reszket sok sólyom álmom
mit elsodortak az élet habok
parti sziklákon megtörni látom.

Néhány közülük talán partot ér
hol a vad szél cibálja az ágat
a sólyom röpte az égig elér
ott Ámor nyila úzi a vágyat.

Magam vagyok, az élet pillanat
a cél oly messze, vihar is támad
megfejtem-e a vágyat utánad

mi úz és hajt. A csónakom alatt
már simul a víz, távolba tűnik
az álom. De a vágy meg nem szűnik.

Párbeszéd

*„hát tudd meg mindenható,
az ember szíve a csoda,
a valamit, a mindent odaadó,
bárha vágysz, akkor sem lesz ostoba.”
Pfluger Ferenc: Megkérdezném...*

Beszélgettem a mindenhatóval,
elmondtam: az ember szív csoda,
s dacolni szeretnék én a kaszással,
legyen hosszú az életem fonala.

Látod fiam! Ebben nagyot tévedsz,
nem minden ember szíve olyan,
van kit csak saját hiúsága készítenet,
nem ostoba ő, csak boldogtalan.

A kaszás nem rossz. Feladatát végzi.
Eljön érte, kinek ideje lejárt.
az itt maradót pedig megtanítja élni,
ha szíve fogékony és a szépért kiált.

Tudod fiam, az élet csodálatos
lenne, ha meglátnák az apró örömeiket,
de csak a pénz, az élvezet a fontos,
feláldozzák érte az életüket.

Tudom, az emberi szív nem ostoba
csupán tele van érzelemmel,
ha hallgatsz rá, az értelem szava
is meghajol előtte, szeretettel.

Beszélgettem a mindenhatóval,
szeme hamiskásan mosolygott reám,
drága fiam, szíveddel s agyaddal
tedd lépéseid, utadon, ezután.

Szavak dzsungelében

*„Költő vagyok – mit érdekelne
engem a költészet maga?
Nem volna szép, ha égre kelne
az éji folyó csillaga.”
József Attila: Ars Poetica*

„Költő vagyok – mit érdekelne
engem a költészet maga?”
mielőtt csendben reám dőlne
a Parnasszus minden csillaga.
Verseket ír a lázongó énem
tükröt tartva magam elé
táblákon felírat: ki ha én nem?
Öklüket rázó, mindenfelé.
Romlott életek, összetört álmok,
de rím nélkül a vers „szabadabb”.
Szavak dzsungelében, oda találok,
hol az igazság alkot vágyakat?
Sár és mocsok, de a lant húrjain
hamisan nem szólhatna ma sem zene
magán kiadásban legyőzött vágyain
a szürke kis veréb is zsoldárt zengene!
Szóvirágokból font tövis koszorú
vért izzad az ész, értelem helyett
téma nélküli tucat hangulatú
közönyben vánszorgó emlékezet.
Hozsannázva zengő avított dallamok
a csúcs közel, néhány lépésre csak.
Tömjénfüstben ácsorgó fantomok
gyémántok közé, köveket szórnak.

„Költő vagyok – mit érdekelne
engem a költészet maga?”
Lassan a szép szó is „enni kérne”
s a terített asztal mámora
engedi élvezni, a szavak igazát
mely mint éles penge, vág ha kell
s a hömpölygő szürke ködön át
hitét az ember, nem veszítheti el.

Hiányod oly sokszor...

*„Hiányodhoz már szoktatom
magam, míg kék borosta serken
a csöndre, s rozsdás fájdalom
piroslik vasbavert szívemben.”
Baka István: Nem vagy itt*

Hiányod oly sokszor érzem,
Mint parttalan koszos vizek,
Tiszta létről álmodozva, csendben,
Megfojt, a zsibbasztó rémület!

Szétzilált életem seb és tépés,
Fény, és az árnyék megváltozott,
Repülő rajtot vett a szándék,
Magányom tort ült, nagyot!

Nem vagy! Megszokni nem tudom!
Hisz nem készültem sohasem erre.
Hiányod kínzó, gyötrő fájdalom,
Tövis koszorút tekert szívemre!

Minden nap egy újabb kínlódás,
Sötét árnyak a lombos fák között.
Gorgók támadnak az éjben, sikoltás
A vágy, mi a csendbe költözött.

Kihúló testem rozsdás mákonya
Hogy akarlak, várlak. Mindhiába!

Ködös őszi nap

*„Oly bizonytalanná tehet
egy ilyen esős, őszi nap,”
Baka István: Oly bizonytalanná*

Miért van az, hogy oly hervatag,
leszel, ha ködös őszi a nap?
Behunyt szemmel, nézel magadba,
csak homályos folt, mik látszana.

Csak cigarettád parazsa világít,
„ködös” bent is a már hideg szoba.
Melyre kintről, szürkeséget borít,
ablakon a pára, a köd nyúlós harmata.

Lassan betakar...

*„Hús esthajnali
fényt a róna kap,
immár hajlani
kezd s borong a nap,”
Paul Verlaine: Naplemente*

Lassan betakar az est,
a táj csendben elpihent.
Visszatekint egy sugár,
létem búsong. Vége már,
a napnak, mely bút hozott.
S szédelő fantomok,
árnyai suhannak át,
űznek álmot, éjszakát.
Agyamban bús dallamok
zsongnak. Most magam vagyok,
leszek sok, sok éjen át.
Mint vándor, ki nem talál,
kedvesére...az útra,
csupán a fájó múltra,
a hajnal bíborát, a
feledés, betakarja.

Téli szél

*„Egymásban, kéjt ez ad csak,
tűznél legyünk vadabbak,
hiszen jó a tél.”
Paul Verlaine: Új évszak jó*

A tájon átzúduló vad téli szél,
miről dalol nekünk, miről mesél?
Szerelemről, égő fájdalomról,
egymás iránti szűnő bizalomról?

Agyamban, mint félős, de buja vadak,
egymáshoz bújva, a vetett ágyak
puha melegében, izzón szeretve,
hempergünk most egymást átölelve.

Kandallóból tűz fénye világít.
Mennyivel jobb most! Csak még egy kicsit
szoríts magadhoz. Mintha tavasz lenne.
Vágyom rád! S a zsigereimbe*

új érzések gyúlnak, tűznél vadabbak:
elveszítlek, vagy örökre megtartlak?
Érzések úznak zord téli éjszakán,
az örömöm és a borzasztó hiány.

Vitorla fehérlik...

*„Fölötte arany ég, alatta
Kék víz tündöklő habjai -
De ő viharra vágyik mintha
Nyugtot csak az adna neki!”
Mihail Lermontov: A hajó*

Vitorla fehérlik a messzeségben,
a kék tenger viharos hullámain.
Talán eljut egy nyugodt kikötőbe,
és nem éri nagy vész majd odakint.

Hatalmas hullámok, viharos tenger,
a hajó minden eresztéke ropog,
mint a hangyák, dolgozik a sok ember,
a vitorla feszül, s már nem lobog.

Lassan az ég szürkéből kékre vált,
kibukkan néha egy-egy napsugár,
a hatalmas víz a hajó alatt,
kék színben játszik ha rásüt a Nap.

A boldogság felé fut ez a hajó,
mert végre révbe érni, az lesz a jó,
feledni félelmet, ahogy vihar alatt
veszni látták már a csodás partokat.

Karácsonyi anziksz

*„A kised megfeszül a fényben
már nem nevet.
Száján a sírás apró fodra
megéhezett.”
Varsa Zoltán: Karácsonyi ének*

kívánhatnék mint eddig oly sokszor
szeretemben gazdag ünnepeket
hajbókolhatnék csak alázatból
hányhatnám magamra a keresztek

adakozhatnék a templom javára
de a pap csak a pénzemért temet
csodás karácsony ünnepi bája
sem melegíti fel már a lelkeket

van olyan kinek semmi sem elég
más kuporgat hogy élelem legyen
bazilika előtt csődül a nép

vásár itt minden bent és kinn a téren
áldást hoztál egykor a világra
világ belőled most a pénzt csinálja

ajánlás

csend áhítat a szeretet napja ez
az ünnep lehetne mindenkié
nyomor az éhség sokfelé neszez
herceg a döntés tényleg istené

vagy túllépett már ezeken az ember
hatalmas egója mindent birtokol
múltjába tekintve meglátja egyszer
hogy lelkéből indult ki a pokol

Egyszer eltűnök...

*„hozzád tartok
kezem nyújtom feléd
s nézem
ahogy távolodsz
rám vársz
kezed nyújtod felém
s nézed
ahogy eltűnök”
Tiszai P. Imre: Paradoxon*

Egyszer, eltűnök csak úgy az alkonyatban.
Ne keress! Csupán egy néma dallam,
mi marad helyettem.... Vagy egy tépett kotta,
s zokog utánam ki a dalt alkotta.
Magába szippantja az elmúlás a létem,
s én, már csak nevetek az egészen,
ott túl, azon a másik oldalon.
Még nem vágyom oda, bevallhatom.
Temetőben „pihenni” nem akarok,
gödröt ásni, síromnak, sem fogok!
Egettes el és látod majd, némán
ahogy szállok ott fenn a szelek szárnyán.
Csillag ködökben tanyázom majd én
a fény, az áldott fény, csak az enyém.
Fényesen, mint a nyári éj legszebb csillaga,
csak az emlék halványul, s tűnik tova.

Büszkén szállok ott fenn a szelek szárnyán,
átölel, ha éppen lesz, a csodás szivárvány.

Néma csendben...

*„Kopasz ágak közt
ősz leveleket sodorva a földre
hűvös esti szellő kóborol.”*

Tiszai P. Imre: Ma a szél hideget hoz

Néma csendben, mintha megkondulna,
de csak a szél játszik a harangok között.
A távolból a torony sziluettje,
mint óriás ujja, az ég felé bökött.

Mintha fohász szólna Istenhez e hangban:
kérne jólétet, vagy csak adományt,
miközben a szél, nem durván csak halkan,
újra előidézi ezt a hang csodát!

Néha szél kóborol a harangok között.
Lágy dallam mit kicsikar, szívedig hatol.
Isten nem ér rá ott fenn az égbe*,
tudja alkotása rég eltörött,
mert lázadó ember tapos a létbe,
s téves fohász zeng valahol.

Hinni de miben...

*„Félek a gyönyör lankatag,
elvész úgy, mint az almaszag.
Repülnék, járnék a hitben,
tarts meg, ha tudsz engem Isten”
Sapa Brown: Ablakok*

hinni a templomban a hittanórán
s magadban gondolod minden előtt
nem nézni szüntelen időt karórán
csak élni az életed mint azelőtt
egyenes derékkal nézni a mába
mert görbült ízület nem helyénvaló
hajlott hát előnyét súgja a fáma
tapsviharban koncra várni csuda-jó
egyenes szavak ferde magyarázat
hitet applikál a hatalom szele
megtévesztés és végtelen alázat
mit ad és elvár ha hiszel benne
tükörbe nézel arcod nem a régi
vonásod egykori éned meséli

ajánlás

herceg a teremtő mért fordít hátat
az emberi akarat kőtáblát tör
a dogma pusztulás víziót láttat
s a jövő csak fényét vesztett tükör
hinni de miben csak önmagamban
hisz bűnösnek mondanak szakadatlan

Megjárom a poklot...

*„Ott lent a sötét –
vak társa lesz a csendnek,
a tegnap és a holnap,
bennük sírva elpihennek”
Kiss Teleki Rita: Alszanak*

mert megtörni akart a sors kegyetlen
játzmájában osztott cinkelt lapot
tagadd hogy az élet embertelen
vérrel verítékkal festett holnapot
kapsz csupán ha hited mégis töretlen
szállni akarsz a gondolat szárnyain
képet festesz az égre fellegeken
csak szóvirágok nyílnak odakinn
megjárom a poklot de mennybe nem jutsz
könyörgő imád sem tör az ég felé
holnap jobb lesz most magadnak hazudsz
mert a hit csak úgy minden emberé
a létben csupán egy aprócska porszem
vagy sziklává válni nem tudsz sehogy sem

ajánlás

élet és pokol mi a különbség
herceg mondd mi a definíció
az első pár óta ez az örökség
szabadulni csupán illúzió
még keresztet ácsol minden holnap
s a pont után már nincs több mondat

Szeretet hangja, mint...

*Várok, hogyha váratsz, megyek, ha terelsz,
maradék szemérmem némasága ez,
úgyse hallanád meg, hangot ha adok,
sűrű panaszommal jobb ha hallgatok.
Pilinszky János: Örökkön-örökké*

a tett varázsból néma hallgatásba
megszűnő zajban csak a csend boldogít
vonulok de te hangod sem hallatva
szemed villáma már padlóra szorít
szeretet hangja mint karzaton az ének
most lenne jó de változni nehéz
akkor ott csak téged láttalak szépnek
hangod bársonyán suhantam feléd
de oly sok minden változott azóta
szinusz-görbe mutat hegyet völgyeket
kiégett vulkán megszilárdult láva
már nem hozza lázba az érzelmeket
elég egy szikra újra ég a máglya
hűlő érzelmet tűzzé applikálva

ajánlás

herceg a szerelem oly gyorsan múlik
ma hozsanna szól holnap hamu marad
oly csodás ha szeretetté válik
kéz a kézben az élet csak halad
együtt élve meg a jót és rosszat
a társas magány boldogtalanabb

A vágy hintalován...

*„szárnyam nincsen, mégis szállok,
vágyam sincsen, mégis vágyok
szelíd szépre, igaz szóra,
ember szíve szülte jóra;”
Szirmay Endre: Át a réven*

most a vágy hintalován utazom
előre hátra de nem megy sehova
csak ringat-ringat mint a tudatom
mely álmokat sző és vet a papírra
ez csörgősipkás tétova élet
őrült kavalkád udvari bolond
lennék ha érteném az egészet
csak azt látom a lét fájón szorong
taposómalom repülni szeretnék
metszett szárnyakkal csak vágyini lehet
sárban dagonyázva tovább mehetnék
néha szállni is enged a képzelet
eltűnni látszó szivárványcsodákat
látok és lehulló csillagomat

ajánlás

herceg az akarat miért törik meg
zilált vágyakkal nem jutsz sehova
durva a szó s a csend is remeg
csodára vágyom és igaz szavakra

Vállalom kell...

*„Magad mértéke: békítő alázat
a valamettől valameddig út
beporoz minden fehér csigaházat...”
Szirmai Endre: Maroknyi sors*

vállalom kell és vállalom magam
akkor is ha nem jutnak fel az égig
s talán kik olvassák sem értik
mit papírra vet olykor a szavam
utam ez és nincs innen kibúvó
nem vagyok jó talán nem is leszek
kik olvasnak ők sem segítenek
pedig verset alkot költő olvasó
abba kellene ezt végre hagynom
hisz nem kell a szó csak néhány embernek
talán ők is majd egyetértenek
hogy itt lenne az utolsó alkalom
elfáradtam a harc már nem lelkesít
kínrímeiken még az álom sem segít

Már a hajnalt...

*„Ne higgyetek annak a világnak
Mely felétek fennen integet:
Nemcsak értünk, de azért is árad,
Mert tetszeleg, hízeleg önmagának,
S fényköréből később kinn feled”
ifj. Kápp János: A könnyenhívókhöz*

tágra zárt szemmel bámulom a hajnalt
 üvölt a csend itt a szobán belül
 harsogva éltet egy világot aljast
mely lassan lényünkre mint fátyol kerül
már a hajnalt bámulom nyitott szemmel
 lassan betör az éledő utcazaj
 foszlik tűnik a magányos csendem
 mint egy csilingelő gyermeki kacaj
kettős világ mi gyermekként szép is
 ha felnősz meglátod borzalmait
 a hatalom a pénz csak itt a fétis
 miközben széttépi az álmaid
 béklyóba ver szolga sorsot szánva
 nevet gúnyosan tört gerinceden
közben szabadságról pusmog a fáma
 de a világ aljas és könyörtelen

Boldogok a lelki szegények

*nincsen más mentség
szenteltessék
a te neved
legyen veled
és velem mindörökre”
skary: és velem mindörökre*

Egy istent imád a föld nagy része,
mégis dúlnak vad vallásháborúk,
nincs már az embernek ép elméje,
hisz Istent játszik, oly elvakult.
Dogmákat tanít az első emberpárról,
kiknek bűnét a nyakunkba varrja.
Kígyót melenget keblén a mámor,
miközben a tanítást megtagadja.

Ellenségkép az ami ma fontos.
Nem értesz egyet? Sutba veled.
Agysejted az agymosástól rojtos,
gondolkodnod nem kell, nem lehet.
A hit világa is a hatalomra épül,
boldog csak az, ki lelki szegény,
kapkodja fejét és szinte szédül,
kit nem csapnak be a hazug mesék.

Káin és Ábel, rossz meséket ír.
Égig ér ma is a testvér-gyűlölet.
Megosztott világ, de közös a sír,
melybe mindenikünket eltemet,
az idő, mert lét-percünk nullát mutat.
Ha buzdító munka-dal nem hallható,
vagy a természet türelme megszakad,
akkor az új reggel nem köszönt: hahó.

Immortali perenni memoriae*

*„Ha emlékeim közül elveszíthetném
önkéntelen tagadott létezésed,
színeidből lopott sötétjeimből
összeilleszthetném a képet,
amit sosem festettem meg rólad”
Almádi Róza: Ami még maradt*

A múlt, a jelen, csupa emlékgyárok,
mit agyunk rejtekében raktározunk.
Sírni, örülni, sokszor hozzányúlunk,
de néha az emlék csak fájó bánat!

Odavágtuk, már néhányszor, dühből:
emléked kitörlöm az utolsó kockáig.
De megszabadulni, nem tudsz odáig,
még ajtódon az elmúlás nem dörömböl.

Az emlék az agyban mindig megmarad,
Még ha logikátlan is az összefüggés,
ősrobbanásnyi a pillanat, a megértés,
de gátat nem szab az isteni gondolat.

Könny áztatta pillanatnyi képek,
szivárvánnyal festett sok égi csoda,
ki az, ki megbékélve eljuthat oda,
hol híd köti össze a végleteket.

Megtalálni, felismerni, egy pillanat.
Felejtetni? Talán egy élet is kevés.
Ha majd fénytelenül visz el a „révész”,
nem mentheted meg, ami megmarad.

* a halhatatlan örök emlékezetnek

Bízni... komolyan

*„Nappal szemben az égre költözött
éjviasszal lezárt pillák mögött
mélabúsan bámul vissza a Hold,
csillagkanóca kiégett – ennyi volt...”
Almádi Róza: Ennyi volt*

Magányos lesz-e a feltámadás,
vagy simán megsemmisít a végzet?
Fenséges, fényárban tűnő képzelet,
csak messzeségben ringató álmodás.

Megrázó szavak a búcsúzó szavak.
A látóhatáron, nincs jele még,
hogy új születés serked, olyan rég
súgja ezt lelked, hitetlen agyadnak.

Nem tudod mit hoz a kétes jövő,
az ember ilyenkor csak álmokat sző,
bízni szeretne benne, komolyan.

A halál nem a végső állomás,
hogy lesz egy ország, vagy valami más,
hol lelke tovább élhet boldogan.

Tiszta szívvel

*„Ömlik. Mindennapi mocsok
s én naponta a szennyből mosdatok
tisztára minden épkézláb mondatot.”
Almádi Róza: Kuka lelke*

Őszintén írni, őszintének lenni,
mi lenne a jó vers, nem tudom.
Egyszerűbb, talán csípőből hazudni,
kiszolgálni elvárt igényeket,
elhinni az igaz szó ártalom.

Őszinte vers az eszement világban,
hol a szépet és jót, lassan felórlík.
Hol kéjjel fetreng az ember a mocsokban,
az igaz szó, mint hullám a sziklán,
ezernyi apró darabra törík.

Meggalázott ember esengve néz fel:
adj erőt, hitet, magamban Uram!
Elvetélt álmok, kegyetlen fénnel
aprítják fel, nem is oly ritkán,
minden meglévő igaz szavam.

Ha kilógsz a sorból, megtaposnak.
Rád sütnék mocskos bélyegeket.
Bár tetteid másról árulkodnak,
kimondják, ex cathedra feletted,
a téged megalázó ítéletet.

Verseket írni, őszintének lenni,
nagy felelősség, ma már tudom.
Az igaz úton szabad csak járni,
kimondott szó éles fényében
tisza szívvel vállalom.

Ráncaimról...szeretettel

*„Szarkalábnak minősített húsba süllyedő
ránccok költöztek kéretlenül szemeim alá,”
Pfluger Ferenc: Őskort idézni...*

Megöregedtem! Áldás ez vagy átok?
Minden reggel újabb picit ránccot,
vélek felfedezni, tükörben látom,
lassuló a tempó, de utamat járom.

Szeretem nézni, mit a tükörben látok.
Azt is, hogy vannak az arcomon ránccok,
amit tükörben nézek, jelzi nekem,
bizony tisztességgel megöregedtem.

Sokan szeretnék, megélni ezt a kort,
de sokukkal csúnyán kibabrált a sors.
Minden nap ajándék, tudom és érzem,
sokasodnak a ránccok, nem szégyellem.

Ötven-hatvan évig kell, hogy tartson,
csupán csak ez, az egyetlen óhajom.
Meg az egészség. Ne lássam hiányát.
Élvezzem a Föld sok színes virágát.

Galaxisokon át

*„Lehetnék akár elégedetlen,
hajszolva ami elérhetetlen,
de miért, ha itt, e Földön élhetek
egy ajándékba kapott életet?”
Almádi Róza: Nézőpont kérdése*

Földönkívüli voltam, vagyok, leszek,
a csillagok gyermeke, ki ide született.
Egyszer, remélem, visszatérhetek oda,
hol vár már rám a csodás harmónia.
Ha testem itt hagyom, hiányzik majd a Föld,
bár néhányszor a sorsom meggyötört,
de él bennem gyönyörű emlékek sora,
meg a mennyország, pokol paradoxona.
A hitem... Nem vallásos... De az enyém.
A világot csak így szemlélem én.
Galaxisokon át, ott valahol távol,
értelem fénye világít, nem pislákol.
Talán megtudhatom, meddig is terjed
határa ennek a csodás lételemnek,
mit emberi életnek hívunk. Vajon máshol,
hasonló élet van, vagy még csak magból
szökken lassan szárba, az ottani természet?
Nem is sejti még, hogy vár reá a végzet,
ha azt az utat járják be majdan,
melybe a Föld is lassan belerokkan.
Én meg csak szállok bolygóról, bolygóra,
dönthetek... melyiknek leszek a lakója.

Ha döntenem kell az újjászületésnél,
azt hiszem mégis, maradok a Földnél.

Hajnali gondolatok

*„Éjszakák álmain táncot jár a vekker
Maradt ma számára vödörnyi csend
Emlékeiben mi mást is keressen
Halovány fényévet sodor a rend”
Arnóth István: Elemi ösztön*

Míg kinn, a hajnali derengés
vöröslő fénye jelez új napot,
hogy tudd, az idő szorító érzés,
az ébresztőórától ma is megkapod.

A vekker hangja lehangoló,
hisz megint itt egy újabb reggel.
De a szív érzése mámorító,
vágyakat győz le szeretettel.
Az agy alkot és csodásan teszi,
de a rend felőrölheti a vágyat,
az ütemes dobbanás az ami,
reményt és Ámort összezárhat.

Talán a bensőd titkos zenéje
megóvhat attól, mit nem szabad.
A Remény táplál, Ámort remélve,
alkot a hajnalból újult vágyakat.

Emlékek hullámhosszán

*„Átárazom őrzött kincseim én is,
egyik-másik most sokkal többet ér.
Elhelyezem őket szépen sorban,
megújuló, tavaszi szókirakatokban;”
Almádi Róza: Tavaszi kirakat*

szférák zenéje körbe lengi éned
csodás dallam mi mindig hallható
szerelem zsoltárát ha dúdolódsz érzed
a sors szimfónia olyan mámorító

fedetlen szív és cseppnyi mosoly
mely a kirakattól rád visszatekint
kincsek sora és a tétel komoly
s a remény is csalfán visszaint

a tavaszi fény mi csendben átölel
mert belső hangod újra zenél
várod, hogy az a „vevő” jöjjön el
ki legtöbbet „ad” az emlékeidért

csupán kicsi bolt de szívednek drága
hol minden ami szép volt megtekinthető
hisz polcokon őrzik mindet az a láda
mely csak neked nyílik a zárja
kombinációja nem felejthető

Vágyaink margójára

*„pedig nem nézek már ki
gyereknek
ki csak önfeledten száll
egy álomszárnyú hintán
s egy tarka lepékét kerget
szimultán”
Almádi Róza: Lepkehinta*

A vágyak serege, mint tatár horda
tör rád, s agyadban a sejtelem
ver tanyát, hisz az időd mákonya
mikor oszlik el, megfejtethetlen.
Lassul a tempó, de a bakancslista,
még leporellóként pihen az agyadban.
Meddig tart a léted e néhány oldala?
A választ még ízlelgeted magadban.

Hisz oly jó lenne ha a homokóra
üvegében, visszafelé folyna a homok.
Csak egy kicsit, gyermek lenni újra,
megélni boldog percet és napot,
melyet oly lazán engedtélmenni.
Hisz fel sem fogtad: az idő mint a pára,
oly gyorsan tűnik el és észrevenni
nem fogod, csak későn, túl sokára.

Gyermeki lélekkel pillangót kergetni,
mely válladra száll és ott megpihen,
a gyönyörű perceid szívvel szeretni,
elmélyülni a képzelt élet-mesében.

Mint kicsi gyermek, élni a mának,
míg az időpitypang deszantjai szállnak,
s az élet homokszemnyi pillanata,
rajzol szeretet mosolyt az arcodra.

Repülni magasba, széllal, madárral,
hallani ahogy a hinta nyikorog,
majd később szeretni, féltőn alázattal,
érezni, oly jó, hogy vele vagyok.
Szeretni, szeretni, szeretni odáig,
míg eljön majd az utolsó pillanat,
kedves szeme kísér az út túloldaláig,
ahol a fény és szeretet fogad.

Töprengésem az utamról

*„kezedben tartod törékeny életem,
mégsem kell félnem. Kérdeztelek
s válaszul végtelen térré nyílt a kékség,”
Almádi Róza: Nélküled*

Hiába hiszem, hogy utam csak játék,
minden perc mit kapok, hatalmas ajándék,
mit a sorsom kimért. De választhatom,
hogy percek helyett néhány szép napom
legyen. Az ár nem mindig megfizethető.
Bár több lehet olykor a virágos mező,
de a fény, a drága fény egyre távolabb.
Hitem hajt előre, mint végső áldozat.

Utam keresve oly sokszor tévedek,
szemem keres, kutat, nem talál, réveteg
tekintetem, csak a kékséget járja,
vajon hol van, ki a lelkem látja,
s tévelygésem, helyes irányba tereli?
A választ...a választ agyam nem leli.
Pedig tudom, lelkemben ott a válasz.
Mondd Uram! Még milyen mélyre ássak?

Tél végi gondolatok

*„Lehetnék akár pongyolapitypang,
szerteszét fújnának tavaszi szelek,
szélrózsák között mint örök visszhang
születnék s szállnék a felhők felett.”*

Almádi Róza: Mikrocillag

Mi szeretnél, az minden lehetnél,
hisz a Hold arca is rád mosolyog,
február idusán, bár titkon remél,
a test, de tavasz helyett a tél kopog.

Sok régi emlék, ilyenkor visszajár,
a Hold, mint te is, némán emlékezik.
Énekében a szférák zenéje már,
napfényt idéz, ha dallama felhangzik.

Tavaszt idézőn a nap is felragyog,
a tél félelmében már csak vacog,
te indulsz, hogy megvalósítsd álmaid.

De a szobában még elkél a meleg,
tavasz szóra szíved megremeg,
érezed, teljesülnek féltett vágyaid.

Szeretlek, mint...

*„Hogy szeretlek? Figyelj. Amennyire
csak hatolni bír föl s le s szerteszt
a lelkem mikor kiröppen a lét
és az eszmény végső egeibe.”*

Elisabeth Barrett-Browning: Hogy szeretlek?

Ha elmondhatnám mennyire szeretlek,
kitárnád-e felém a két karod?
Vagy kinevetnél és a végtelennek,
zuhanó lelkem, csak odadobod?

Szeretlek, mint a májusi napfényt,
a nyíló orgona, az akácvirág.
A pacsirta, mely gyönyörűn trillázik,
s a kert virága, mi szórja illatát!

Szeretlek, mint anyját a kicsi gyermek,
folyó a tengert, ha végre rátalál,
s annyira, mint a vágyódó a hajnalt,
ha a nap vörösen szórja sugarát!

Szeretlek, mint bogár a virágot,
mely illatával csábítja oda,
megélve együtt a szép románcot,
hisz a földi élet, csak múltó csoda!

Szeretlek, mint ellentét a párját,
mert nélküle, csak félkarú a szó.
Vágyón ahogy a Hold keresi társát,
s boldog, ha néha együtt látható.

Mint álmot, melyet oly jó megálmodni,
árnyékot, hűs csendet, erdő illatát,
hisz álmok nélkül nagyon nehéz élni,
s a csillagfényes tavaszi éjszakát!

Földi létünk morzsái közt érzem:
ó, szerelem, te csodás érzélem,
szívemből nem hagylak kitörölni,
mindaddig még lesz bennem értelem!

Ha elmondhatnám mennyire szeretlek,
nem mennék vele, tudom semmire.
Hisz más a vágy, más a nagybetűs élet,
ki figyel ma már, az érzelmekre?

Szabadság margójára

*„...és egyszer, mikor majd megtalálják
látható lesz minden vagyonunk,
szárnyaink bezárják a fénykalitkák
s a válaszokkal szabadon elszállhatunk.
Almádi Róza: Töredék*

Az ég kék és oly vonzó a magasság,
repülni a széllel a felhők felett,
szárnyaink kitárva, mily nagy boldogság,
érezni az ember szabad is lehet!

Igen! Jó lenne ott magasán szállni,
sors kérdésekre adni meg a választ,
minden embernek szabadságban élni,
tudni, a gond, a baj senkit nem nyomaszt.

Vágyak és álmok éig repítenek,
közben itt a földön oly rengeteg,
a gát, mely töri a gerinced,
megfosztva mindentől, mi szállni enged.

Csodás égszínkék álmok helyett,
szürke por és komor fellegek,
feletted ott suhog a végzeted kardja,
lesújt, ha a sorsod úgy akarja.

Szabadság helyett, lehúz az ingovány.
Vigyorgó arcok és bűzölgő posvány,
tapsvihar, agy-mosott, elvakult tömeg,
engedély nélkül álmodni sem lehet.

De az ég csodás és vonzó a magasság,
repülni a széllel a felhők felett.
Szárnyaink kitárva, de nincs boldogság,
szabad az ember, csak álmában lehet.

Kérdésre... válaszom

*„Ne kérdezzetek, mit miért mondok,
teszek, s ha felelőtlenül pár sort leírok,
„Nincs alku – én hadd legyek boldog”
mentség sincs és nincsenek válaszok.”
Almádi Róza: Elröppenő ének*

Feltett kérdések. Sokszor egyszerre.
Zajos a közeg, ahol vagyok.
Nézem, hallgatok, válogatok közbe*
mely kérdésre, mit válaszolhatok.

Nem akarok mást, csak egy kicsi csendet.
Kérdés is lehet, de csak egymás után.
Vajon ki lesz, ki felrúgja a trendet,
én szólalok meg először talán?

Ha kérdeztek, tegyétek csendben,
mintha lennének igazán nagyok
Mentség és válasz nélkül mindent,
mi lábunk elé borult, otthagytok.

De neked csak egy sör...

*„Torz tükörben keresni szép arcokat,
ferde lélektornyokat egyenesíteni,
s hinni, hogy ettől jó vagy... miért kell?”
Almádi Róza: Adventi gondolat ez is...*

Hullik a foncsor, torz a tükör,
meglátod-e benne az arcodat?
Lelked is ferde, de csak az ököl,
amitől tudod helyed, önmagad.
Nem érted meg már a szép szót,
csupán a silány kedves neked,
üresség rágja mindennapi valód,
értelem vinnyogva menekül tőled.
Áhítatos csendben sem érint meg soha,
szeretet hangja, mit hallanod kellene.
„Hiszek egy Istenben” mondja az ima,
de neked, csak egy sör, ami most jól esne.

Oly szép az éj...

*„áldott a kéz, mely simogat,
felhúz, nem ránt a mélybe,
áldott a szív, mely befogad,
s nem vár semmit cserébe.”
Kerecsényi Éva: Hajnali tánc*

Oly szép az éj, az angyalok útján,
halk zene szól, s játszik a hárfán,
egy kéz, mely talán egy angyal keze,
ezernyi tücsök ciripel vele.

Halk futam, fuvola lágy hangja szól,
érzéki tánc a réten, mely elbájol,
szabadon, szépen, kötöttség nélkül,
egy érzés, melybe a szív beleszédül.

Szabadság mámora kézzelfogható,
az álom, a vágy, oly marasztaló,
együtt, kéz a kézben, feledve már,

milyen az élet, magadba zárva,
szüntelen egy szebb életre várva,
elvetélt percekért, Istenem, de kár.

Elhagyott vityilló...

*„Vénséges kunyhó áll a kihalt tanyán,
falára ezernyi sebet karcolt a szél,
fölé borul, sikoltó selyem-bíborán
felhőkeresztre feszülve lóg az éj.”
Almádi Róza: A vén kunyhó*

Elhagyott vityilló, vajon mit remél?
Törött üvegek, foszló ablakkeret,
nád tetejét lassan elhordja a szél,
zsalugáter a földön, az ajtó elrepedt.

Ki be jár a szél, sodorja már a port,
egy fél üveggel, rajta már penész,
az asztalon hagyta valaki a bort.
Egy-két kóbor macska még itt egerész!

Bizony az ég is olykor megsiratja,
s (könny)eső veri az omladozó falat,
néhány kopott zsanér még nyikorogva,
meséli el a megélt életutat.

Talán egy nap markoló jár erre,
s megérzi a ház, bevégeztetett.
Néhány reccsenés, s az élet terhe,
nem bántja már azt, mi rég elveszett.

Magasságok dicsérete

*„Estem el párszor puccos grádicsokon.
Gyöngé a béna láb, ha a fok magas,
de oly csábítón szép a színvonalas.
Vágytam rá... úgy hittem oda tartozom.”
Zagyai Gáborné Ilona: Visszaút..*

Egykor vágytam az „égi” magasságot,
hol minden szép és csupa csoda.
Kiválasztott, csak a legjobb holott,
az a legkevesebb, ki eljut oda.

Gőgös fazonok, üres vízfejek,
látok ott mindent, mi engem taszít.
Inogó székek, instabil helyek,
a nyelved játéka, ami ott számít.

Nem vágyom már az „égi” magasságba,
helyem itt van, lenn a talajon.
Sokszor, mintha a hópihe szállna,
úgy potyog fentről, a sok gőgös fazon.

Nem kerestem...

*„Ne ott keresd a boldogságot,
hol összetörték legszebb álmod,
hol hűlt helye a megértésnek,
hol követelnek és nem kérnek.”
Kerecsényi Éva: Kiszáradt kút*

nem kerestem soha a boldogságot
véletlenül de mindig rám talált
szerettem minden gyönyörű virágot
igazán csak egynek illatát
élveztem sok-sok boldog évig
de szétzilálta egy nálam fontosabb
ma már csak néha jut el a szívig
egy múltat idéző szép gondolat

nem kergetek már tarka délibábot
hisz nem hoz megoldást a szeretet
magamba folytok minden kedves álmot
de túléltem majd ezt az életet
ha elengedem elpusztul a virág
a szenvedély érte nyújtja a kezét
megbolondult már ez a világ
elveszítve a veszély érzetét

talán majd egyszer egy új virág
nekem nyílik s szórja illatát
megtalálom majd a boldogságot
s hátralévő életemen át
megmarad nekem a szeretet

Oly szép az éj...

*„Táncra perdül a pillanat,
és kézen fogja a csendet,
árnyék játszik a fák alatt,
szél suhan által a kerten.”
Kerecsényi Éva: Ölelj át, fázom*

Oly szép az éj, a sok csillag ragyog,
körülvesz a csend és boldog vagyok,
de mindent felülír egy csodás álom.
Tücsök muzsikál az egyik ágon!

Fülledt éjszaka, forró nap után,
érzem dideregsz, bújj kicsit hozzám,
szívemből szótt kabát, betakar majd,
szeretet a bélése, karomba tart.

Mint földre szállt kis égi csillag,
szentjánosbogár repült a sötétben,
míg szépséged nézte, egy pillanat,
majd tova tűnt a nyári éjben.

Szeretlek! Súgtam halkán füledbe,
arcodon mosoly, tested borzongás,
a gyertya lángja mozdul a sötétbe',
árnyékot nem vet még az elmúlás.

Takaróm ölelve ébrednek az ágyon,
messze van már a csodás varázs,
te vagy, leszel, nekem a legszebb álom,
mely álmaimban gyakran visszajár.

Álmodozás margójára...

*Hová merült el szép szemed világa?
Mi az, mit kétes távolban keres?
Talán a múlt idők setét virága,
Min a csalódás könnye rengedez?
Vörösmarty Mihály: A merengőhöz*

„Álmodozás az élet megrontója
Mely kancsalul festett egekbe néz*"
De álmok nélkül, hidd el jó barátom,
E sárgolyón élni, roppant nehéz.

Hogy megvalósítsd minden álmod,
Tenni kell érte, te és én tudom.
Hogy ne maradjon kétely soha benned,
Tetteidet vállalni kell, bizony.

Számon kérnek? Nyugodt lesz a lelked.
Megtettél mindent, mit ember tehet.
Nem lázadozik majd a lelkiismereted,
A hazug szó, mind kívül rekedt.

Ha véget ért utad a földi létben,
S számadást von az égi ceruza,
Meglátod majd, az ég nem is kancsal,
Fényben úszik az út túloldala.

Merj barátom nagyokat álmodni,
Hisz menny és pokol benned lakozik.
Melyik fogja egedet festeni,
Csak rajtad áll, vagy éppen elbukik.

„Álmodozás az élet megrontója
Mely kancsalul festett egekbe néz*"
De álmok nélkül, hidd el jó barátom,
E sárgolyón élni, roppant nehéz.

távolban sikolt...

*„Békétlen sors mindig vért kíván,
Széttördelt tiszta éjszakákat.
Csattogó kerék szétzúz agyat,
velőt, csontot és csigolyákat.”
Király Lajos: József Attila emlékére*

távolban sikolt a csend magánya
megtörni látszik mindaz ami szép
ma a párbeszéd teljes hiánya
mocskolódni nyíltan gyönyörűség

már mindenhol csak a szenny árad
nap telik nap után ma én holnap te
állunk pellengéren hiába lázad
énünk: nem igaz egyetlen szavad se

ki hinne neked a bemocskoltnak
démonok úznak tréfát belőled
bábok kiket most dróton rángatnak
eldobnak hogyha nem fújsz egy követ

szél sodorja szét a délibábod
csak a párbeszéd mi nagyon hiányzott

tétován...

*„Rosszul hiszed, hogy néhány henye rím
vagy ötven könyved költővé avat már.”
Benjámin László: Ne áltasd magad*

lehetnék költő is talán most itt
írhatnék könyveket egyre másra
nem kóborolnék szponzorokra várva
ha magához emelne az elit

de ma itt az esélyem elvetél
mert ki szót emel bukás a bére
de talán jut tea néhány csésze
s könny áztatta őszi falevél

tétován a rozsdás húrokba csapva
még ősi dobok hangját hallom én
ott túl a megfáradt gitárzenén
fúvósokat hozzá a szél adja

már tudom soha nem leszek költő
nincs meg hozzá a néhány emberöltő

ajánlás

Parnasszus csúcsa hitben a mennyország
benned lakik és belül benned él
az út végén már a tudat nem remél
tűnő percek álmaid ellopták

mondd hercegem itt mit reméljek még
ha feladnám hidd el nem én lennék

csizmasarokkal tapos mindennap...

*„...az emberiség szemlesütve hódolt
a zsarnoknak és szent illúzió volt
a szabadság, távolabb mint Isten”*

Benjámin László: Szonett a költőről és koráról

csizmasarokkal tapos mindennap
a lét s tépáz meg újra és újra
az azúr égen még világít a nap
az árnyékok is egyre hosszabbra
nőnek és átlépni őket nem lehet
csak jóra vágysz topogva itt a porban
miközben mint a házon az emelet
a gondok csak nőnek hited romokban
sehol nem éled egy új szebb világ
csak sártenger az mi egyre nagyobb
s ha nyílik is néha egy-egy új virág
mákonya mögött csak burkolt dögszagot
sodor feléd a kósza szél s mesél
egy jobb világról mely nem lesz tied
de olykor...talán...agyad még remél
megvalósításra már nincs ötleted

hisz kifosztott álmod csak letargiát
hordoz magában cél nélküli az út
s ha térdre rogyva mormolod imád
tudod az is csak a pokolra jut
mert Mammon nevet a sorok közt rajtad
de közelébe nem jutsz sohasem
ha konc repül a gerinc törik majdan
tört álmok csilláma szikrázik itt lenn
szakadt húrú gitárod sem zeng már
vérpezsdítő csodás új dallamot
ha elérted hogy végre kész a leltár
majd azt sugallják jobb ha feladod

de ne hallgasd a szirén éneket
negédes hangja pusztulásra csábít
mert vár a cél emeld fel fejedet
vakhit nélküli világ mi számít
ott az út indulj hát előre
s a hajnal fénye már neked dereng
hazug álmok az út porába dőlve
s léptedtől a pokol is megremeg

ha gyerek lehetnék...

*„néha még álmodok egy kisfiúról,
néha ma is kisfiú vagyok.”
Tiszai P. Imre: Néha még álmodok*

felnőttem megöregedtem lassan vége
nem marasztal csak ő ki nem látható
a gyertyák lassan a csonkig égnek
de újra gyereknek lenni volna jó

anyám ölében szép mesét hallgatni
hinni a becsületes tiszta szóban
focizni vagy könyveket olvasni
fürödni a legelő melletti tóban

nem törődni a gonddal és bajokkal
feküdni a fűben az azúr ég alatt
csipkelődni a csitri lánytársakkal
nem figyelni az időt mily gyorsan halad

vissza nem térő csodás régi álmok
a múlt szépsége néha körbeleng
álmomban napraforgószáron lovagolok
anyám integet még itt a földön lent

ha gyerek lehetnék vajon lennék újra
ez a világ már nem az én világom
hisz nem áll a szám az eszem hazugságra
mert szüleim intelme kísér utamon

felnőttem megöregedtem lassan vége
nem marasztal csak ő ki nem látható
a gyertyák lassan a csonkig égnek
az elmúlt idő vissza nem forgatható

látzatra épülő...

*„rejtsd magadba ha úgy érzed
a gondolatot melynek idő kell
míg elmondható szabadon
nem csattan kéz arcokon
s bús a megtartott fogadalom”
Szabó Szalay István: Tedd, mit érzel...*

látzatra épülő kóros valóság
mindaz mit játszik velünk most az élet
fedve a tény mérték a hazugság
de mégis ebből oly sokan kérnek

összetartozás széthúzás alapon
bárki bármikor áldozat lehet
a kötél ott lóg mindig a nyakadon
látzlat értelem csak rajtad nevet

magadba zárva sem vagy biztonságban
kifigyelik ma már a gondolatod
agy-mosott lélek frusztrált fóbiában
a növekvő sárban egyre csak topog

de ott a fény az alagútban kérem
most miért dudál én csak azt nem értem

ajánlás

miért tapossuk egymást be a földbe
a pénz a hatalom miért fontosabb
mint a szeretet kart karba fűzve
segítve tisztelve a másikat

herceg mondd miért ilyen az ember
gyűlölete óceán s nem tenger

tapsolunk mindennek...

*„Megelégedés, sosem volt és nem is lesz,
nagyobb kutya játszik az igazsággal,
ha átgondolod nem is olyan tévhit ez,
ma is fejet hajtunk néma elragadtatással”
Bakos Erika: Bólogatók*

tört álmainkon nem épül új világ
fényszennyezett már minden körülöttünk
trendi csupán az átgondolt hazugság
nem érezzük ha ismét „megfürödtünk”

tapsolunk mindennek ha úgy érezzük
hogy koncot is vethet nekünk az élet
a csendet és a zajt már összeszűrjük
hisszük madzagról még nyalhatunk mézet

az igazság törékeny vékony jege
mert hallottam rólad mások is mondják
de kiállni mellette vagy ellene
talán csak egyedül a próféták

szétszakad csendben minden mi számít
minden és mindenki a múltra játszik

ajánlás

herceg mondd miért nem értik sokan
az erő csak az egységben képes
építeni álmot valóságosan
láttatni a madzag már nem is mézes

csendet applikál...

*„Mintha eltűnne néha nyomtalan,
nem ér el hozzád már a Szó,
s míg vívod a harcod céltalan,
az utolsó fényt is felfaló
kétség húz kőfalat köréd.”
Zelenka Brigitta: Keresnéd*

csendet applikál már benned a kérdés
mi az mit jól csinálsz mi az ami rossz
majd partvonalra tesz-e a feledés
jó voltál vajon vagy simán gonosz

mennyország pokol mind benne játszik
talán kártyán osztják el a lelkeket
nézőpont csupán az hogy mi látszik
oly sokszor érzed azt isten nincs veled

utat találni hol falak épülnek
bezárt magányod őrzöng átkozódik
zigótából talán ember lehet
ha a sejt majd rendesen osztódik

őt keresed de mégsem találod
hisz épített falad nem átlátható
így lesz teljes őrzítő magányod
pedig érzed hogy hinni volna jó

ajánlás

rá szeretnél lelni magadban keresd
hisz a jó és a rossz is benned lakik
herceg én magamban bízom ne feledd
de nem úgy hogy megmondják valakik

hisz egy vagyok én hiszem az egyetlen
ehhez rendet kell tenni a fejemben

tört álmok útja...

*„Bennem vágyak dőltek össze,
úgy épültek újabb templomok,
padlásaim a magány kisöpörte,
a világba szórt szét minden limlomot.”
Ernst Ferenc: Még markolom*

talán a tört álmok útja a legszebb
fény csillan a szétszórt cserepeken
magára hagyott vágyaid mögötted
érzed elhagyott téged az isten

nem jutsz előre bárhogy is vágyod
a sikert mely lehetne mindennapos
de a sors játéka mindig is álnok
vesztőhelyén most is te leszel soros

csendet szítál a júniusi éjjel
újabb álmok a csillagok alatt
a holnap vár de felemelt fejjel
kínálhat neked szép holnapokat

tört álmok útja hiába int feléd
dzsungelt választod dolgozik machetéd

ajánlás

herceg mért féltünk széttört álmokat
mért ragaszkodunk ahhoz minek vége
sorsunk felkínál újabb kapukat
olykor csak későn vesszük ezt észre

reményt táplál...

*„valaki jár a fák hegyén
ki gyűjtja s oltja csillagod
csak az nem fél kit a remény
már végképp magára hagyott”
Kányádi Sándor: Valaki jár a fák hegyén*

reményt táplál az agy hogy van tovább
ott fenn az égi utadon csak rád vár
egy új élet talán újjászületés
elképzeled vágyod hisz oly nagyon szép
a gondolat hogy talán nincs vége még

megöregedtél lassan majd elhagyod
porhüvelyed mely erősen megkopott
nyűg lesz a test de még élni volna jó
lassan de biztosan elmegy a hajó
talán kapsz néhány napot hónapot

éveket is talán míg eljön érted
kézen fog és már nem reméled
hogy maradhatsz hisz az időd lejárt
s látod kinyílni a csend kapuját
az időt többé nem féled nem méred

kit itt átkoztál féltél majd ő fogad
reményt ad és nem lesz több kárhozat
új csillag leszel mi fényesen ragyog
s büszkén érzed újra otthon vagyok
hogy egy vagy az egyetlen mindig tudtat

reményt szó az agy már tudod van tovább
ott fenn az égi utadon csak rád vár
egy másik élet vagy újjászületés
itt van előtted és oly nagyon szép
ott belül érzed hogy nincs vége még

nem vagy már

*"Death Valley mélyén nyüszít
a bárgyú hívó, a kételkedő a jó,
a vétkes, s mind, aki még maradt."
Kaskötő István: Én Nosztradamusz*

sötétben tartó kövület az élet
csak fehérítő kiszáradt csonthalom
holnapot némán vagy ordítva éled
sárba tipor egy elhintett rágalom

reményed elszáll a tudás haldoklik
apró ész tarol az emelvényen
gerinced feszül vagy a földre omlik
emelt fővel még ellenállsz keményen

nem vagy már hívó és ateista sem
lámpás lehetnél ha volna szükség rád
de agy-mosott és balga nem és csak nem
mint zsinóron cibált értéktelen báb

helyett a mozgató röhög csak rajtad
hallgatni nem tudsz tényleg ezt akartad

ajánlás

herceg micsoda buta az ember
nem tudja a gerinc mire való
téveszméért küzd de tapsol ezerrel
számára isten a trójai faló

mire megérti a valós szándékot
már ássák neki a mély közös árkot

Verset írni, vagy széket faragni?

*„Elpocsékoltam az életből
hatvan-egynéhány mihaszna évet,
s e nyamvadt rímek helyett is:
faraghattam volna inkább széket!”
M. Laurens: Pocsék vers*

Egy költő írja versét „méltatva”:
inkább faragtam volna széket én,
több lenne az, mint verseim szava,
hisz nem ér ma semmit egy költemény.
Megélni belőle manapság nem lehet,
a versolvasás most hobbi csupán,
hisz nem vásárol senki verseskötetet,
ember nem vágyik szép gondolatok után.

Széket faragni, hidd el, bárki tud,
de jó verset írni, az a művészet,
a probléma már nem olyan akut,
inkább olvasom szép verseidet,
mint üljek egy kényelmetlen széken,
hiába faragta ki olyan szépen.
A gondolat, mit leírsz, lezúz vagy felelemel,
jobb leszek, vagy rosszabb, én döntöm el.

Írj hát tovább! Az emberekhez szólva,
ki hallani akar, olvassa verseid,
a mérleg nyelvét meg bízd az utókorra,
hol megméri, súlyozzák tetteid.
Verset írni a szépről, jóról, szerelemről,
de nem titkolva, mi nem tetszik neked,
tisztá, érző szívvel írt verseddel,
teheted jobbá az embereket.

Álom... kalitka

*„hátrál léptünk, mennénk vissza,
ajtót ajtóra rácsukva,
hátranézünk – farkas reszket
félve csikorogtat kezdet.”
Kapocsi Ancsa: Kölcsönlelkek hálójában*

Néha-néha „angyalszárnyon”
jön szememre szörnyű álmok.
Kerge létünk virradóra,
eljut végre a pokolba?
Vagy csak kízó új érzések,
mik álmainkból visszaneznek,
kalitkaként, mint a mákony,
„őrzi” álmod, éjszakákon.

Szörnyű álmok, felébredni
kellene, vagy nem aludni.
Felemelni, lerántani
nézőpont csak melyik mennyi?
Farkas, bárány ma egyre megy,
mindkettő mar, ha engeded,
őrült világ, lopott végzet,
néha-néha megigéznek.

Vágyak, álmok, egyre mennek,
térítenek, útra lelnek,
téves eszmék, rémült álmok,
néha bizony visszavágyok,
oda, mikor boldog voltam,
bár éjjel nappal robotoltam.
Megéltem sok hitet, álmat,
láttam illatos virágot.

Ma csak a pénz, ami Isten,
ha nincs pénzed, semmid sincsen.
Annyit érsz csak amennyid van,
sugallja ezt otthonodban:
az a fránya agy mosógép,
csodálkozol, agyad még ép?
De álmok nélkül van értelme,
utat törni a végtelenbe?

Mint csodás délibáb...

*„Délibábom voltál egy magányos éjen.
Mint egykoron régen, szemed kacagott.
Tündöklő, kék színe egyezett az éggel,
keringőztek ott fenn hulló csillagok.”
Pocsai Piroska: Alku nélkül*

Mint csodás délibáb a rónák felett,
nyári nap sütötte forró napokon,
szemed ragyogott, ha engem nézett.
Az érzést visszaadni nem tudom.

Oly sok idő telt már el azóta,
de az emlék még ma is visszajár.
Hallgatom csendben, hogy ketyeg az óra,
s az én időm is lassan már lejár.

Nem alkuszom a sorssal, nincs miért,
sok szép emlékem úgyis elkísér,
a mondatom végére kerülő pontig.
Aludnom kellene... hajnalodik.

Fehér lehetne...

*„Megtisztultam. Talán a világ
végre fehérbe öltözött.
Nincs háború, se kín, és a Sátán
végleg pokolra költözött.”
Dr. Végh Attila: Bennem a képzelet*

talán a délibáb játszik velem
törött csontok közt üvegcserepek
helyem e világban már nem lelem
mert menny és pokol közt lebegek

fehér lehetne a világ ruhája
de sár borítja és szaggatja a szél
kintől ordítana ha lenne szája
vajon a kis-ember mit mitől remél

kijátssza az ember ördögöt és istent
törvényeket szaggat és földbe döngöl
hitét szétzúzva alakítja itt lent
a mindenhatót bár agya dörömböl

hogyan vigyázzon hisz létével játszik
sötét jövő már világosan látszik

ajánlás

herceg a beszéd az ember sajátja
mégsem használja a párbeszédre
egója csúcsa mint a Himalája
még többre vágyik egyre csak többre

hamis képzetekkel áztatja magát
közben Istent taszítaná a porba
mégis ha megérzi ideje lejárt
imákat mormol míg a révészt várja

Kedves Olvasó!

*Mottó: Ha leírnám azt, mit megéltem eddig,
S közzájra tenném; gondolom
Nem lennék más, csak egy sült bolond,
Ki sorsát átkozva, dicsekszik!*

Talán joggal teszed fel a kérdést: ki ez az ember, aki veszi azt a bátorságot, hogy elismert költők és lelkes költő-palánták verseire evokációkat és parafrázisokat írjon. Beavatlak a titokba, a következő néhány sorral, mely nem csak azt taglalja, hogy ki is vagyok egyáltalán, de arra is magyarázatot ad, hogy hogyan kezdtem el, vált mindennapos hobbimmá ez a tevékenység és hova is jutottam vele.

Nevem Hegedűs Gábor. Nyugger vagyok. Szeged mellett, Algyőn lakom. Nem itt születtem, hanem egy Csongrád megyei kis faluban, a valamikor boráról híres Pusztamérgesen 1948 októberében, egy viharos vasárnap napon. A középiskolát Szegeden végeztem és itt is dolgoztam nyugdíjba vonulásomig. Sok munkahelyem volt, de mindig emberekkel foglalkoztam. Szerettem a kihívásokat.

Már gyermekkorom óta a kedvenc időtöltésem az olvasás. Mindent elolvastam ami a kezembe került. Imádtam a klasszikusok verseit, szavalóversenyekre jártam és sokszor nyertem is, igaz csak újabb könyveket, de én ennek jobban örültem mint az okleveleknek. Csak a Pálmalevelem kikérése és felolvasása – 2014 – óta írogatok. Akkor szembesültem azzal, hogy írni fogok és azóta valóban a hobbim lett! Sokat tanultam és tanulok, mert a versek, novellák írása sem tanulástól mentes foglalkozás. Olyan szinten nem beszélek nyelvet, hogy fordításra is vállalkozzam. Szeretném magam megmérteni, lássam mennyit is ér amit csinállok. Ma már nem csak verseket, de novellákat is írok.

Eddig megjelent E- köteteim melyek megtalálhatók a Magyar Elektronikus Könyvtár „polcain”:

- 2017. Mint tömjénfüst
- 2018. Szárnyszegetten
- 2018. Látod fényt sírnak ...
- 2019. Csendfolyamok
- 2019. A Hold mosolya

Eddig megjelent papír alapú köteteim, melyek támogatással magánkiadásban jelentek meg:

- 2015. Álmodozások – versek
- 2018. Most szél sodor – versek
- 2019. A pálmalevél – novellák
- 2019. A Hold mosolya – versek

Eddig megjelent írásaim – versek és novellák – antológiákban:

- 2016. Poet Antológia – három vers
- 2016. Őszi Pályázat – Irodalmi Rádió – egy vers
- 2017. Poet História X. Antológia – három vers
- 2017. Természet 2017. Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
- 2018. Kedvesemnek Bálint napra Antológia – Irodalmi Rádió – kettő vers
- 2018. Álmodból fogantam Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
- 2018. Szinva-parti sztorik Antológia – Irodalmi Rádió – három vers
- 2019. A Hold is velünk dalol Antológia – Irodalmi Rádió – öt haiku és öt apeva vers
- 2019. A világ ezerszínű virág Antológia – Irodalmi Rádió – három vers
- 2019. Zsebkönyv 7. Sodrásban – Holnap Magazin – tíz vers
- 2019. Utazók Sci-fi, Fantasy Antológia – Holnap Magazin – egy novella

Az Irodalmi Rádió szerkesztésében kerültek felolvasásra verseim az irodalmi műsoraikban. Verseim a Poet. hu irodalmi oldalon jelennek meg rendszeresen, de jutott már belőle a Holnap Magazinnál, a Verseskönyvnél és az Irodalmi Rádiónál lévő blog oldalakra is. Jelent meg versem az Algyői Hírmondóban, valamint a pusztamérgesi helyi híreket tartalmazó újságban is.

Eddig elért eredményeim:

- 2018. Szülőköszöntő Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – egy novella II. helyezést ért el.
- 2018. Ne háborúzz Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – egy novella II. helyezést ért el.
- 2019. Természet Poétája Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – kettő vers III. helyezést ért el.
- 2019. Költők éves értékelése – Irodalmi Rádió – II. helyezést értem el.
- 2019. Idős-ügyi Tanács Irodalmi Pályázatán Szeged – egy novella I. helyezést ért el.

A saját versek mellett írtam evokációt Lermontov, Rimbaud, Verlaine, Baka István, Kicsiny László, Katona Judit, Kálnoky László, Garai Gábor, Radnai István, Marsall László, Petri György, Tóth Árpád, Garai Gábor és még sorolhatnám hosszan az elismert költőket, valamint néhány Poet-os társam verseire. A Poet. hu oldalán megjelenő verseimet, novelláimat, közzé teszem a Facebook oldalamon is. Folyamatosan pályázok megjelenő felhívásokra. Algyő és Pusztamérges érdeklődő közönsége 2018 novemberében ismerkedhetett meg a második, papíralapú verseskötetem anyagával, kellemes hangulatú könyvbemutatón, majd 2019-ben a novellás kötetemmel is megismerkedett Algyő irodalomkedvelő közönsége.

Az elmúlt évben meghívás kaptam a Budapesti Nemzetközi Könyvfesztiválra, ahol a Most szél sodor című verseskötetem és A pálmalevél című novelláskötetem dedikálhattam az Irodalmi Rádió standján! 2019-ben

beválogatták a köteteimet az Algyői Értéktár megőrizendő értékei közé.

Kedves Olvasó!

Fogadd hát szeretettel ezt a kötetemet is, mely a versekre írott verseimet tartalmazza. Remélem elnyeri majd a tetszésedet. Köszönöm szépen, hogy olvastad/olvasod.

Tartalomjegyzék:

In memoriam Tiszai P. Imre	5
Talán a józan ész...	6
Szárnyszegetten	7
Sorom könyve	8
Kérdezni jöttem uram...	9
Méltó leszek-e...	10
Igazságot adj...	11
Talán a sarkon...	12
Lepergett sok óra...	13
Nem termett babér...	14
Bár ráncokat fest...	15
Akarunk-e felnőni egyszer...	16
Akkor	17
Vajon mit vár el...	18
Élet – paradoxon	19
Sine fide in fidem	20
Ha megtaláljuk	21
Ha inog már...	22
Vajon elmennél-e...	23
De eljön az óra...	24
Derekamon öv...	25
Új ifjúságom	27
Gondolat mezején	28
Tépett vitorlák	29
Megtetted-e...	30
Röghöz kötött forma	32
Jagos István Róbert emlékére	33
Halotti maszkját leveti egyszer...	34
Kincseket álmodunk...	35
Ha itt az óra	36
Megérint olykor...	37
Lehetnék bármi...	38
Mézbe mártott...	39
Fekete... fehér	40

Mint kormánya vesztett	41
Látod fényt sírnak	42
Most pormacskákat	43
Ha véget ér	44
Mint tömjénfüst	45
Nem voltam angyal	46
Furcsa páros	47
Homo ludens	48
Esti dal	49
Egy érzés margójára	50
Ha vak lennék	51
Nekrológ helyett	52
Ősz búsong	54
Nem születnél oda	55
Még Isten előtt is	56
Fohász az éhezőkért	58
Elképzelt világ	59
Valentin napi gondolat	60
Egyszer tudom	61
Egy szúrós tekintet	62
A bábu	63
Mi legyenek	64
Megbékéltem végre	65
Hol voltam	66
Ha megtennéd Uram	67
Nem vágyom semmire	68
Egy új nap hajnala	69
Házadban, hangosan	70
Hittel óvott anyám	72
Talán	73
Lesz-e akkor	74
Áldoznék neked	75
Ismerem mindezt	76
Zárójel nélkül	77
Tágra zárt szemmel	78
Add a kezed	79
Nyár éjszakán	80
Csak azért is	81

Alkony	82
Most az érzelem	83
Árnyat úzők	84
Élet van	85
Sziclákon egy fa	86
Mit hoz a jövő	87
Désir attard	88
Evezek még	89
Párbeszéd	90
Szavak dzsungelében	91
Hiányod oly sokszor	93
Ködös őszi nap	94
Lassan betakar	95
Téli szél	96
Vitorla fehérlik	97
Karácsonyi anziksz	98
Egyszer eltűnök	99
Néma csendben	100
Hinni, de miben	101
Megjárod a poklot	102
Szeretet hangja, mint	103
A vágy hintalován	104
Vállalnom kell	105
Már a hajnalt	106
Boldogok a lelki szegények	107
Immortali perenni memoriae	108
Bízni... komolyan	109
Tiszta szívvel	110
Ráncaimról szeretettel	111
Galaxisokon át	112
Hajnali gondolatok	113
Emlékek hullámhosszán	114
Vágyaink margójára	115
Töprengésem az utamról	117
Tél végi gondolatok	118
Szeretlek, mint	119
Szabadság margójára	121
Kérdésre... válaszom	122

De neked csak egy sör	123
Oly szép az éj	124
Elhagyott vityilló	125
Magasságok dicsérete	126
Nem kerestem	127
Oly szép az éj	128
Álmodozás margójára	129
Távolban sikolt	130
Tétován	131
Csizmasarokkal tapos mindennap	132
Ha gyerek lehetnék	134
Látszatra épülő	135
Tapsolunk mindennek	136
Csendet applikál	137
Tört álmok útja	138
Reményt táplál	139
Nem vagy már	140
Verset írni, vagy széket faragni	141
Álom... kalitka	142
Mint csodás délibáb...	144
Fehér lehetne...	145

Köszönetnyilvánítás

A kötetet szeretettel ajánlom:

a SZUB Szerviz Kft.-nek, hisz anyagi támogatása nélkül a kötet nem jöhetett volna létre;

Dr. Végh Attila költőnek, aki megtisztelt azzal, hogy a kötet ajánlóját megírta;

Berkes László Barátomnak, aki a kötet grafikai munkáit készítette;

Dományházi Editnek lelkiismeretes szerkesztői és lektori munkájáért

Impresszum

© Hegedűs Gábor 2020.

Kiadó: Hegedűs Gábor

Lektor: Dományházi Edit

Grafika: Berkes László

Nyomdai munka: Innovariant Nyomda Algyő

Megjelent: A/5 ív terjedelemben 140 oldalon

Minden jog fenntartva!

ISBN 978-615-00-7306-4

ePUB -- ISBN 978-615-00-7307-1

*"Sziklákon egy fa dacolva áll
mutatva, hogy ő is erős, a léte
nem lehet a dúló vihar szeszélye. "*

